

Hồi 22

Âm Mưu Phá Hoại Thần Long Bang

Tin Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa bị Thần Long bang bắt giữ truyền đến tại Cứu Bại sơn trang làm cho toàn sơn trang phải chấn động.

Hành động ngang ngược của bọn thủ hạ Thần Long bang khiến cho toàn sơn trang phẫn nộ, ai nấy đều mong Tư Mã trang chủ cho mình được đi cứu Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa thoát khỏi Thần Long bang.

Tư Mã Vô Công cũng nghĩ rằng Cứu Bại sơn trang không thể bỏ qua chuyện này, để mặc cho Thần Long bang tàn hại đồng đạo võ lâm, nên quyết định phái nhị tổng quản Tư Mã Vô Hùng soái lĩnh tinh anh của Cứu Bại sơn trang đến tổng đàn Thần Long bang để đòi người.

Tư Mã Vô Hùng cùng với nhị vị tỷ muội tư Mã Vô Mỹ và Tư Mã Vô Lê cùng con trai độc nhất của mình là Tư Mã Vô Cực và một số thủ hạ trong sơn trang ngay đêm đó trực chỉ đến thẳng Kiếm Trì sơn trang tổng đàn của Thần Long bang.

Bọn hắc y nhân canh gác ngoài tổng đàn thấy một đoàn người đang đêm đến sơn trang liền vội vàng phi thân vào trong bấm báo cho Mã đàn chủ.

Mã đàn chủ lúc này đang ngồi đánh cờ với Lăng Vân Phi, nghe thuộc hạ vào bấm báo bèn cười bảo Lăng Vân Phi:

- Lăng trang chủ đoán quả không sai. Khách của chúng ta đã đến rồi, chúng ta phải ra hoan nghênh bọn họ cho phải đạo chứ.

Lăng Vân Phi cũng lên tiếng phụ họa:

- Đúng đó, chúng ta phải ra hoan nghênh họ.

Mã đàn chủ, Lăng Vân Phi cùng bọn thuộc hạ Thần Long bang kéo nhau ra ngoài sơn môn của Kiếm Trì sơn trang.

Vừa thấy Mã đàn chủ xuất hiện, Tư Mã Vô Hùng bước tới vòng tay thi lễ:

- Mã đàn chủ, Cứu Bại sơn trang Tư Mã Vô Hùng bái kiến đàn chủ.

Mã đàn chủ vội đáp:

- Bất tất phải đa lễ, nhị tổng quản không biết hôm nay hạ giá đến đây có việc chi chỉ giáo?

Tư Mã Vô Hùng nói thẳng không cần úp mở:

- Tại hạ đến đây mong đàn chủ thả người của tệt trang.

Mã đàn chủ giả vờ như không biết, cất tiếng hỏi:

- Thả người nào vậy?

Tư Mã Vô Hùng liền nói rõ từng tiếng:

- Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa là người của tệt trang.

Mã đàn chủ cất tiếng cười lớn:

- Ha ha ha...

Tư Mã Vô Hùng ngạc nhiên:

- Mã đàn chủ cười cái gì vậy?

Mã đàn chủ ngạo nghễ đáp:

- Ta cười các người mà không biết, ta cười các người ngu muội đó. Ha ha ha...

Tư Mã Vô Hùng cố nhịn cơn tức giận, ôn tồn hỏi:

- Tại sao đàn chủ lại nói như thế?

Mã đàn chủ lạnh lùng đáp:

- Thần Long bang chúng ta không bao giờ thả người của các người, trừ phi Cửu Bại sơn trang các người qui phục Thần Long bang. Nếu không thì hai gã Tư Mã kia sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở địa lao.

Tư Mã Vô Hùng thấy lão ăn nói ngang ngược quá đáng, liền nổi cơn thịnh nộ định xông tới động thủ, chợt bị Tư Mã Vô Cực ngăn lại:

- Thân phụ, để hài nhi đánh trận đầu.

Tư Mã Vô Cực từ nhỏ đã được danh sư chỉ điểm, luyện được tuyệt kỹ Vô Cực quyền đến mức xuất quỷ nhập thần. Thần Long bang vội cho gã hắc y nhân gây ra ứng chiến, bởi vì lúc trước có công bắt được cao thủ của Cửu Bại sơn trang, nên được Ngã Thị Ngã cho làm đội trưởng hắc y đội.

Tư Mã Vô Cực lớn tiếng thóa mạ gã gây:

- Nè, lão quỷ gây mau đến nạp mạng.

Gã gây lớn tiếng nạt lại:

- Tiểu tử chớ vội cuồng vọng.

Tư Mã Vô Cực xuất chiêu “Khai môn kiến sơn” nhằm thẳng vào huyết “Đàn trung” của gã gây đánh tới. Gã gây thấy thế vội dùng chiêu “Bế môn tạ khách” để hóa giải.

Nào ngờ mới đánh ra được nửa chừng, Tư Mã Vô Cực đã biến chiêu, tả thủ hạ thấp xuống đánh vào “kỳ moan” huyết.

Gã gây cũng hấp tấp dùng chiêu “ngọc nữ suy tư” để đối phó. Không ngờ Tư Mã Vô Cực lại biến chiêu tả thẳng vào huyết “khí hải” của hắn.

Vô cực quyền pháp biến hóa vô thường, chân chân giả giả, hư hư thực thực, biến ảo khôn lường, chiêu thức thay đổi nhanh chóng kỳ, cho dù đối phương có muốn tránh né cũng không sao làm được, đến lúc bị đánh bại cũng mơ hồ không hiểu tại sao lại bị bại trận.

Tư Mã Vô Cực xuất chiêu “Thôi song vọng nguyệt” rồi lại một chiêu “Phong cuộn hà điệp”, tiếp đó là “Khổng tước khai bình” cứ liên miên bất tuyệt.

Gã gây không sao đối phó nổi, vạt áo bị chỉ phong xé rách mấy đường.

Ret! Ret...

Có lúc mặt gã lãnh trọn năm dấu ngón tay, rồi bụng cũng bị mấy ngọn cước của Tư Mã Vô Cực đá trúng.

Nhìn thấy mặt mũi gã gầy bị sưng húp, thân hình lảo đảo lắc lư, bộ dạng cực kỳ thảm hại, bất giác mọi người lớn tiếng cười ồ lên chế nhạo gã gầy:

- Ha ha ha...

May mà Tư Mã Vô Cực hạ thủ lưu tình, xuất thủ không dùng hết công lực. Nếu không thì cho dù mười gã gầy cũng không chịu nổi song quyền của chàng.

Ai ngờ gã gầy không biết cảm tạ mà lại sinh lòng thù hận, âm thầm phóng Thập cốt tiêu dao tán về phía Tư Mã Vô Cực.

Tư Mã Vô Cực thập phần linh mãnh, vừa ngửi thấy mùi hương khác lạ, vội lớn tiếng la lên:

- Thân phụ có mê được, người hãy chạy lên.

Tư Mã Vô Hùng vội vã ra hiệu cho thuộc hạ trong sơn trang quay người bỏ chạy.

Mã đàn chủ cũng không truy đuổi mà chỉ áp giải Tư Mã Vô Cực trở về tổng đàn, rồi nhốt chàng vào địa lao.

Tư Mã Vô Hùng trở về sơn trang ngay trong đêm đó để bẩm báo với trang chủ.

Trang chủ Tư Mã Vô Công vội cấp tốc triệu tập các cao thủ của Cửu Bại sơn trang đến để bàn cách đối phó.

Các cao thủ trong sơn trang nghe lệnh vội đến bàn luận.

Đại tổng quản Tư Mã Vô Anh.

Nhị tổng quản Tư Mã Vô Hùng.

Đại quản sự Tư Mã Vô Mỹ.

Nhị quản sự Tư Mã Vô Lệ.

Tam quản sự Tư Mã Vô Tuyệt.

Tứ quản sự Tư Mã Vô Nguyệt.

Nét mặt ai nấy cũng đều lộ vẻ lo âu căng thẳng trước sự việc tồi tệ ảnh hưởng đến danh dự của Cửu Bại sơn trang trên giang hồ.

Nghe các cao thủ dưới trướng đàm luận xong, Tư Mã Vô Công lộ vẻ căm giận trầm giọng bảo:

- Xem ra cuộc quyết chiến sinh tử giữa Cửu Bại sơn trang chúng ta với Thần Long bang sắp sửa xảy ra, ta đoán rằng bọn chúng đêm nay không đến thì ngày mai nhất định sẽ tới gây sự.

Quả nhiên Tư Mã Vô Công đã đoán không lầm.

Chiều hôm sau Thần Long bang chủ Ngã Thị Ngã soái lãnh Mã đàn chủ, Lăng Vân Phi cùng cao thủ ba môn phái Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân rồi theo sau là bọn hắc y nhân hợp với bọn Dực vật nhân Vô úy tử hùng hổ kéo tới quyết san bằng Cửu Bại sơn trang thành bình địa, bắt sống Tư Mã Vô Công về trừng trị.

Tư Mã Vô Công cũng đem các cao thủ của mình ra nghênh chiến với Thần Long bang.

Tư Mã Vô Công nộ khí quất hỏi Ngã Thị Ngã:

- Cứu Bại sơn trang chúng ta không hề đụng chạm đến Thần Long bang của các người, cố sao các người dám đến đây khiêu chiến?

Ngã Thị Ngã lớn tiếng cười nói:

- Ha ha ha... Nhị tổng quản của các người đã đến tổng đàn của chúng ta gây sự, cố sao lại nói là không đụng chạm?

Tư Mã Vô Công nói:

- Ô, đó chỉ là việc đến đòi các người thả người của bản trang đó thôi.

Ngã Thị Ngã lại cười lên một tràng dài:

- Hắc hắc... Người của người đa sự dám can thiệp vào chuyện riêng của Thần Long bang, thì làm sao trách ta được.

Tư Mã Vô Công phẫn nộ:

- Thủ hạ của người làm những chuyện ngang ngược, làm sao có thể dung tha được?

Ngã Thị Ngã biến sắc mặt lạnh lùng nói:

- Vậy thì chớ trách chúng ta tàn nhẫn.

Mã đàn chủ, Lăng Vân Phi bước tới xin Ngã Thị Ngã cho mình được giao chiến.

Ngã Thị Ngã khoát tay ngăn lại:

- Hôm nay để ta thử thách giáo vài chiêu của Tư Mã trang chủ.

Ngã Thị Ngã hỏi Tư Mã Vô Công:

- Ý trang chủ ra sao?

Tư Mã Vô Công thản nhiên đáp:

- Tùy ý, người muốn sao cũng được. Lão phu sẽ tiếp người.

Ngã Thị Ngã nghĩ một lát, đoạn nói:

- Tư Mã trang chủ, ta sẽ đánh ra ba chiêu Thần Long chưởng. Nếu người tiếp được ba chiêu, ta sẽ lập tức cho thuộc hạ trở về Tô Châu ngay lập tức, sau đó sẽ loan báo với võ lâm sẽ giải tán Thần Long bang ngay tức khắc, còn ta sẽ qui ẩn không đếm xỉa gì đến chuyện giang hồ. Còn nếu người không tiếp được thì...

Ngã Thị Ngã lặng im không nói tiếp nữa, song mọi người đều biết kết cục sẽ ra sao, nếu Tư Mã Vô Công không đương cự nổi ba chiêu của Ngã Thị Ngã.

Ngã Thị Ngã ngạo mạn hỏi tiếp:

- Trang chủ đã chuẩn bị xong chưa?

Tư Mã Vô Công tự tin đáp:

- Người cứ xuất chưởng đi chớ nhiều lời.

Ngã Thị Ngã vận khí dùng chiêu “Thần long dao đầu” đẩy ra một chưởng, chiêu này bao hàm tám thành công lực khiến cho cuồng phong nổi lên ào ạt.

Tư Mã Vô Công cũng vận đủ tám thành công lực dùng chiêu “Khai môn kiếm sơn” nghênh tiếp.

Chợt nghe...

Bùng!

Một thanh âm chấn động vang lên.

Hai cao thủ vững đứng nguyên vị, không ai nhúc nhích, tựa như bị chôn chân xuống đất. Ngã Thị Ngã lặng im vận đủ mười thành công lực sử chiêu “Thần long dao vĩ” tống ra một chưởng.

Cuồng phong bốc lên dữ dội, cát bay đá chạy tứ tung.

Tư Mã Vô Công cũng vận đủ mười thành công lực xuất chiêu “Xuất môn tống khách” nghênh tiếp.

Lại nghe...

Bùng!

Một thanh âm kinh hồn vọt lại.

Ngã Thị Ngã vẫn đứng yên bất động, còn thân hình Tư Mã Vô Công thoảng lắc lư, song lập tức trầm ổn lại như cũ không hề giao động.

Ngã Thị Ngã thâm kinh ngạc nghĩ thiên hạ võ lâm trừ Tư Mã Vô Công ra không ai có thể tiếp nổi hai chiêu Thần Long chưởng của mình, nếu như người này qui thuận Thần Long bang thì e gì võ lâm Trung Nguyên các phái, hào kiệt giang hồ không qui phục mình.

Nghĩ đến đây, y lên tiếng bảo Tư Mã Vô Công:

- Tư Mã trang chủ có võ công cao tuyệt, thật đáng phục, đáng phục!

Tư Mã Vô Công lạnh lùng cười đáp:

- Bang chủ quá khen đó thôi!

Ngã Thị Ngã thành tâm thực ý nói tiếp:

- Tư Mã trang chủ, ta thập phần khâm phục võ công và tính tình của ngài đó. Nếu như ngài chịu hợp tác với ta thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Tư Mã Vô Công cũng không nổi giận, thản nhiên nói:

- Nếu như ta không đáp ứng hợp tác thì sao?

Ngã Thị Ngã cao giọng:

- Ta nghĩ ngài sẽ đáp ứng.

Tư Mã Vô Công hỏi y:

- Tại sao người lại dám tự tin như vậy?

Ngã Thị Ngã đáp:

- Bởi vì ngài không còn đường nào khác nếu không muốn Cửu Bại sơn trang bị xóa tên khỏi chốn võ lâm giang hồ.

Tư Mã Vô Công nghiêm giọng đáp:

- Vậy thì ta nói cho người biết, ta tuyệt đối không đáp ứng.

Ngã Thị Ngã nhún vai lắc đầu tỏ vẻ tiếc rẻ:

- Vậy thì người hãy lo tiếp chiêu Thần Long chưởng thứ ba của ta.

Ngã Thị Ngã nói dứt lời, quay lưng về phía Tư Mã Vô Công âm thầm vận đủ công lực song chưởng để trước ngực, rồi đột ngột xoay người lại sử dụng chiêu “Thần long đằng phi” tống ra một chưởng.

Cuồng phong dữ dội bốc lên, cát đá cuộn tròn mù mịt khắp chốn.
Tư Mã Vô Công vội vàng huy động song chưởng dùng chiêu “Ý thiên đồ long” nghênh tiếp

Liên nghe...

Bùng!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Ngã Thị Ngã vẫn đứng nguyên vị, thân hình không hề rung động.

Tư Mã Vô Công lão đảo thoái lui ra sau ba bước mà vẫn chưa đứng vững, xuýt chút nữa là ngã nhào xuống đất, miệng lão ộc ra một búng huyết tươi.

Cao thủ của Cửu Bại sơn trang kinh hoàng thất sắc, vội lướt tới đỡ Tư Mã Vô Công dậy.

Ngã Thị Ngã thấy vậy cao giọng hô lên một tiếng:

- Ngày tiêu diệt Cửu Bại sơn trang đã đến, các người mau tiến lên.

Tiếng la của bọn thuộc hạ Thần Long bang hòa lẫn với tiếng binh khí tạo nên một thanh âm cực kỳ chói tai. Trận hỗn chiến giữa bọn thuộc hạ Thần Long bang và người của Cửu Bại sơn trang vô cùng ác liệt.

Những thanh âm ghê rợn vang lên không ngớt bên tai. Trận ác chiến giữa hai bên kéo dài cho đến tối.

Tư Mã Vô Công được mấy cao thủ liều chết vung binh khí yểm hộ mới thoát được vòng vây trùng điệp của bọn sát thủ hắc y đội và lũ Vô úy tử đáng sợ. Số cao thủ của Cửu Bại sơn trang bị tổn thất rất trầm trọng. Đại tổng quản Tư Mã Vô Anh, đại quản sự Tư Mã Vô Mỹ, nhị quản sự Tư Mã Vô Lệ bị tử mạng. Tư Mã Vô Tuyết và Tư Mã Vô Nguyệt thọ thương mà thương thế cực kỳ trầm trọng.

Tư Mã Vô Công dưỡng thương một lúc rồi cùng với các cao thủ còn sống sót bỏ chạy khỏi sơn trang ngay trong đêm. May mà trên đường tuy có bị ngăn trở nhưng không gặp cao thủ của Thần Long bang nên không bị tổn thất gì nữa.

Vu Phong và quần hùng nghe Tư Mã Vô Công thuật lại câu chuyện, bất giác nghĩa khí nổi lên, Lý Mộng Tường vỗ bàn thét lớn:

- Tổ bà nó! Thần Long bang bức hiếp võ lâm bằng hữu thậm tệ, chúng ta không thể ngồi đợi được nữa, phải quyết liều mạng với chúng một phen mới được.

Long Tam cũng tiếp lời:

- Hiện giờ lực lượng của chúng ta đã đủ sức đối phó với Thần Long bang, lúc này không trừ diệt chúng thì còn đợi đến bao giờ nữa?

Vu Phong điềm tĩnh hơn, ôn tồn bảo:

- Không sai, thời cơ trừ diệt Thần Long bang đã sắp đến rồi, nhưng tốt nhất phải đợi Tư Mã trang chủ dưỡng thương, hồi phục công lực rồi sẽ tính sau.

Tư Mã Vô Hùng nóng nảy bảo:

- Vu đại hiệp, Thần Long bang không những cầm giữ các đệ tử của bản bang nơi địa lao hắc ám, mà còn giam giữ không ít các đệ tử của các đại môn phái võ lâm Trung Nguyên. Tính mạng họ sẽ cực kỳ nguy hiểm nếu chúng ta chậm trễ.

Tư Mã Vô Công cũng nói:

- Vu đại hiệp, một chút thương thế của lão phu đâu có đáng kể, đừng... đừng có lo... lo cho chúng ta mà.

Nói vừa dứt lời, nội thương tái phát, sắc mặt Tư Mã Vô Công chợt tái ngắt, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.

Vu Phong vội trấn an:

- Cứ theo như tin tức trên giang hồ truyền lại, hiện giờ Ngã Thị Ngã đang cố gắng thu phục nhân tâm để lôi kéo các phái trong võ lâm gia nhập Thần Long bang, nên những người bị nhốt trong địa lao tạm thời chưa bị nguy hại tính mạng, dù có muộn mấy ngày cũng không sao. Còn đối với chúng ta, khi nội thương chưa bình phục mà động thủ sớm, hậu họa tất sẽ không sao kể xiết. Trước mắt chư vị hãy lo cứu trị nội thương để lúc giao chiến với Thần Long bang có đủ công lực khắc chế đối phương.

Tiền Iộc Thủy cũng lên tiếng:

- Vu huynh nói không sai. Nếu như bên ngoài có biến cố gì xảy ra tất sẽ có người truyền báo vào đây, chư vị chớ lo lắng làm gì.

Tư Mã Vô Tuyết gắng nén đau thương, nghẹn ngào nói:

- Các vị tiền bối nói rất có lý, song nghĩ đến Vô Cực tiểu đệ còn bị khổ sở trong địa lao, lòng chúng tôi...

Nói chưa hết câu, hai dòng lệ tuôn ra như suối. Tư Mã Vô Nguyệt không sao nhịn được bật khóc nức nở. Tiểu Lạc thấy vậy vội bước tới cười bảo:

- Nhị vị tỷ tỷ à, đáng lẽ nhị vị phải cười vui mới phải. Các vị đến được đây là tiểu đệ vui mừng khôn xiết, bởi chúng ta có đủ thực lực rồi, chỉ cần đánh bại Ngã Thị Ngã tất sẽ cứu được họ ra khỏi địa lao mà.

Nhu Di trợn mắt nhìn Tiểu Lạc, song chàng làm lơ tựa như không thấy.

Tư Mã Vô Công nghĩ ngợi thấy cũng có lý, đành phải an tâm tịnh dưỡng, trị thương khôi phục công lực.

*

* *

Lại nói Lăng Vân Phi và Mã đàn chủ xuất động đuổi Lý Mộng Tường ra khỏi Kiếm Trì sơn trang thì Ngã Thị Ngã đã dời tổng đàn của Thần Long bang về Kiếm Trì sơn trang.

Cũng từ khi đó Ngã Thị Ngã chẳng những không còn nghi ngờ gì Lăng Vân Phi mà còn đối đãi xem trọng Lăng Vân Phi, địa vị của lão tuyệt đối không dưới địa vị của Mã đàn chủ, nếu không muốn nói là ngang bằng.

Lúc đời tổng đàn Ngã Thị Ngã định kêu Lăng Vân Phi đi theo, song lão kiếm cách tuyệt không chịu đi theo.

Bởi vì Lăng Vân Phi nghĩ mình với Lý trang chủ là bằng hữu kết giao lâu năm, nay vì bất đồng đã đánh đuổi bằng hữu chạy đi rồi lại còn chiếm sơn trang của người ta thì tự cảm thấy hổ thẹn, hơn nữa luận về công lao thì Mã đàn chủ mới xứng đáng đời về Kiếm Trì sơn trang.

Mã đàn chủ nghe vậy trong lòng cảm thấy an ủi, lão lại phục Lăng Vân Phi là người có nghĩa khí.

Nào ngờ Ngã Thị Ngã lại không chịu cho Mã đàn chủ đời về Kiếm Trì sơn trang.

Bởi vì Mã đàn chủ là đàn chủ cai quản tổng đàn, không thể rời xa tổng đàn dễ dàng như vậy, hai nữa là phía dưới sông bạc có mật thất dùng để chế tạo Thập cốt tiêu dao tán, rồi việc nuôi dưỡng bọn Dược vật nhân Vô úy tử, rồi còn số bạc thu nhập từ sông bạc cần phải có người quản lý đáng tin cậy nữa.

Ngã Thị Ngã nói cũng cực kỳ đúng nên Mã đàn chủ đành phải ở lại tổng đàn cũ.

Tổng đàn Thần Long bang đời về Kiếm Trì sơn trang làm cho Lăng Vân Phi âm thầm sung sướng bởi vì lão có cơ hội tự do gần gũi với Mã đàn chủ để phá hoại nội bộ Thần Long bang.

Mã đàn chủ thấy bang chủ xem trọng Lăng Vân Phi mà Lăng Vân Phi lại rất biết điều, lúc nào cũng đề cao Mã đàn chủ trước mặt bang chủ cho nên trong lòng lão thập phần cảm kích thịnh tình của Lăng Vân Phi, vả lại lão cũng muốn lôi kéo Lăng Vân Phi về phe của lão để tính chuyện về sau.

Cho nên Mã đàn chủ làm gì cũng muốn lôi kéo Lăng Vân Phi đi theo.

Lăng Vân Phi không bao giờ cự tuyệt, lúc nào cũng tuân theo lệnh của Mã đàn chủ.

Mối giao tình giữa Mã đàn chủ và Lăng Vân Phi càng lúc càng thân thiết hơn.

Qua được mấy ngày Lăng Vân Phi chợt nghĩ lại cứ đi hoài như vậy thì không được, thời gian không còn bao lâu nữa, cần phải gấp gáp thi hành kế hoạch phá hoại Thần Long bang, nếu không sẽ lỡ việc đại sự, dù phải mất mạng cũng phải cố phá hủy cho được Thần Long bang.

Chuyện đi đến sông bạc để thị sát quá nhiều lần thì vô ích, nên mới đi cùng với Mã đàn chủ được hai lần thì Lăng Vân Phi đã tìm cách thoái thác không theo nữa. Lăng Vân Phi cũng đã phát hiện ra bí mật của bọn Vô úy tử, lúc đem Vô úy tử tấn công Kiếm Trì sơn trang chỉ cần đối phương bế khí ngưng hô hấp hoặc dùng khăn che mũi miệng thì độc khí trên người Vô úy tử trở nên vô hiệu.

Hiện giờ chỉ còn việc phá hoại mật thất chế tạo “Thập cốt tiêu dao tán”, và khám phá bí mật luyện võ công của Ngã Thị Ngã mà thôi.

Lăng Vân Phi cứ nghĩ ngợi không biết làm sao để đến gian mật thất có chứa Thập cốt tiêu dao tán.

Lòng Lăng Vân Phi nóng như lửa đốt.

Một hôm Mã đàn chủ bỗng nhiên bảo Lăng Vân Phi:

- Lăng trang chủ, ngày mai ta phải đến sông bạc Trấn Giang có chuyện.

Lăng Vân Phi nghe vậy liền hỏi:

- Mã huynh có cần lão hủ này theo không?

Mã đàn chủ vội xoa tay:

- Không cần, chuyến này phải đi xa nên cực khổ vô cùng. Lăng trang chủ hãy ở đây giúp ta trấn giữ tổng đàn.

Lăng Vân Phi bật cười:

- Mã huynh không nói đùa đó chứ, tổng đàn này vốn đã có qui củ, cần gì ta phải trấn giữ.

Sắc mặt Mã đàn chủ đột nhiên nghiêm nghị bảo với Lăng Vân Phi:

- Lăng trang chủ, ta để cho người trấn giữ tổng đàn là chuyện thật chứ không phải nói đùa đâu.

Lăng Vân Phi liền nghiêm mặt không cười nữa:

- Thật quan trọng như thế sao?

Mã đàn chủ gật đầu:

- Đúng vậy, bởi Thập cốt tiêu dao tán đều ẩn tàng trong mật thất của tổng đàn.

Lăng Vân Phi mừng thầm trong bụng, song ngoài mặt vẫn thản nhiên như không có gì:

- Cái này thì ta biết mà.

Thấy Lăng Vân Phi thản nhiên, thái độ không hề quan tâm đến chuyện này, Mã đàn chủ hạ giọng nói tiếp:

- Lăng trang chủ không biết hết được đâu. Thập cốt tiêu dao tán chính là bảo vật trấn bang của Thần Long bang, có nó Thần Long bang mới được uy danh như ngày hôm nay.

Lăng Vân Phi vừa nghe vừa gật đầu tỏ vẻ thán phục.

Mã đàn chủ lại nói tiếp:

- Thập cốt tiêu dao tán tối kỵ nước, nhất thiết không để cho nó ẩm ướt, bất cứ ai cũng không được mang nước đến gần gian mật thất đó.

Lăng Vân Phi gật đầu:

- Ịược rồi, lão hủ nhất định sẽ giữ kỹ nó.

Nghe Lăng Vân Phi hứa chắc như thế Mã đàn chủ mới tạm yên tâm.

Lăng Vân Phi chợt bảo:

- Mã huynh à, gian mật thất chứa Thập cốt tiêu dao tán hãy kêu Chu Tử đội trưởng hắc y đội canh giữ, như vậy thì càng an toàn hơn, còn ta sẽ luôn đi tra soát, không biết ý đàn chủ thế nào?

Mã đàn chủ nghe vậy hài lòng gật đầu:

- Ý của Lăng trang chủ hay lắm, tuyệt... tuyệt vời.

Mã đàn chủ nghĩ rằng Chu Tử là đội trưởng hắc y đội là người tâm phúc của mình, để cho y canh giữ thì không còn gì lo lắng nữa.

Song lão không ngờ rằng Lăng Vân Phi lại cao tay hơn lão, bởi Lăng Vân Phi làm vậy để có cơ hội hạ thủ mà không phải chịu trách nhiệm gì cả.

Chu Tử liền được Mã đàn chủ triệu tới để sai khiến.

Chu tử cung kính nói:

- Mã đàn chủ có điều chi phân phó, tại hạ xin cung kính lắng nghe.

Mã đàn chủ liền bảo y:

- Ngày mai ta có việc phải đi Trấn Giang, lâu thì năm sáu ngày còn mau thì ba bốn ngày mới trở về đây được. Gian mật thất có chứa Thập cốt tiêu dao tán người nên phân công hắc y đội thay nhau canh giữ nhất định không được sơ ý. Lăng trang chủ đây sẽ định giờ đi tra xét.

Chu Tử nghe đến đây liền thở phào nhẹ nhõm:

- Ô, thì ra là chuyện này.

Mã đàn chủ thấy Chu Tử có vẻ xem thường không để ý liền lạnh lùng bảo y:

- Không được khinh thường, nếu xảy ra chuyện gì thì liệu cái đầu mi đó.

Chu Tử hoảng hồn:

- Dạ... Dạ...

Lúc này Lăng Vân Phi cũng làm bộ nói:

- Đội trưởng, mấy ngày tới phải chịu khổ một chút, ta sẽ đi tra xét đó.

Chu Tử lớn tiếng đáp:

- Không có gì đâu, xin đàn chủ cứ an tâm.

Lúc chập tối Lăng Vân Phi gọi tất cả thuộc hạ của mình đến bàn kế, lợi dụng thời cơ để phá hoại “thập cốt tiêu dao tán”.

Mọi người chụm đầu cùng nhau thương lượng một hồi lâu. Sau cùng đã định ra kế sách, đầu tiên Lăng Vân Phi đi tra xét gian mật thất rồi lợi dụng lúc gã gầy Chu Tử sơ ý tìm cách làm ướt “Thập cốt tiêu dao tán” để hủy tác dụng lợi hại của nó.

Mã đàn chủ đi rồi gã gầy Chu Tử quả nhiên có đến phía ngoài gian mật thất chứa “Thập cốt tiêu dao tán” để canh gác tuần tra quanh đó.

Gian mật thất này nằm ở tầng hai của sòng bạc, từ gian phòng của Mã đàn chủ đi thẳng tới thì gian phòng cuối cùng chính là gian mật thất chứa “Thập cốt tiêu dao tán”. Muốn đi vào trong gian mật thất này phải đi qua một cánh cửa, cánh cửa này do một tên hắc y nhân canh giữ cực kỳ cẩn mật, nếu không có phận sự thì tuyệt đối không được vào bên trong.

Chu Tử ngày đầu tiên tuy có đích thân đến canh gác, song thái độ của y cực kỳ khinh suất, dù có mặt song chẳng qua chỉ là làm cho có vậy thôi chớ không hề để ý.

Lăng Vân Phi cũng tỏ vẻ nghiêm chỉnh đi tra xét, lúc đó gã gầy Chu Tử đang đi đi lại lại ngoài cửa thông đạo, vừa thấy Lăng Vân Phi đi đến vội cười nói:

- Lăng trang chủ đến tra xét sớm quá.

Lăng Vân Phi nhún vai đáp:

- Đâu còn cách nào khác?

Chu Tử mỉm cười:

- Mã đàn chủ thiết là đa tâm quá.

Lăng Vân Phi thừa cơ hội cũng nói theo:

- Đúng đó, thực ra ta đã nói chỉ cần một mình người canh giữ là đủ rồi mà. Mã đàn chủ cứ gọi ta đến tra xét, thật là đa tâm...

Chu Tử được khen ngợi bèn nổi tính kiêu ngạo cao giọng nói:

- Có tôi ở đây, đảm bảo Thập cốt tiêu dao tán không còn phải lo chi nữa.

Lăng Vân Phi gật gật đầu tán đồng:

- Phải, phải đó!

Chu Tử lúc đầu đã nể trọng Lăng Vân Phi, giờ thấy lão lại đàm luận thoải mái hợp ý mình liền vui vẻ bảo:

- Lăng trang chủ à, ta sẽ dẫn ngài đi tra xét một chuyến cho mau xong việc.

Lăng Vân Phi tỏ ý chối từ:

- Đừng có nóng vội như vậy, vả lại ta tin người mà.

Chu Tử thấy vậy vội bảo:

- Không được, việc này ngài phải tra xét kỹ, ta đây vốn thẳng tính, khoái dứt khoát cho xong việc.

Lăng Vân Phi vội vàng phụ họa theo:

- Đúng rồi, ta cũng khoái cái tính của huynh đệ đó, phàm là nam nhi đại trượng phu làm gì cũng phải dứt khoát.

Chu Tử được khen thích chí bật cười ha hả:

- Ha ha ha...

Tiếng cười còn chưa dứt, Chu Tử đã kéo Lăng Vân Phi đi về phía gian mật thất chứa Thập cốt tiêu dao tán.

İến trước cánh cửa Chu Tử đưa tay ấn nút cơ quan ngằm trên tường, thiết môn dịch chuyển để lộ ra một ô nhỏ.

Một gã hắc y nhân thò đầu nhìn ra thấy đội trưởng đến liền mở thiết môn ra cho hai người vào.

Chu Tử đưa tay chỉ Lăng Vân Phi rồi bảo gã hắc y nhân:

- Đây là Lăng trang chủ phụng mệnh Mã đàn chủ đi tra xét tình hình nơi mật thất, sau này không có mặt ta ở đây mà ngài có đến tra xét thì các người cứ mở cửa nghe chưa?

Gã hắc y nhân gật đầu:

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Chu Tử liền hối thúc:

- Mở cửa mật thất ra lẹ lên.

Lăng Vân Phi vội ngăn lại:

- Khoan đã!

Chu Tử lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao vậy?

Lăng Vân Phi lo âu hỏi:

- Thập cốt tiêu dao tán trong mật thất sẽ...

Chu Tử cười hề hề:

- Trang chủ bất tất phải lo, tất cả đều được niêm phong kỹ lưỡng không sao đâu.

Thiết môn được mở ra, phía trong gian mật thất không lớn lắm, bên trong chỉ có bốn cái hũ nhỏ để dưới đất, được bọc giấy cẩn thận, ngăn không cho nước thấm vào.

Lăng Vân Phi thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, chỉ có ít như vậy sao?

Chu Tử cười bảo:

- Như vậy không có ít đâu, nếu như đổ hết bốn hũ Thập cốt tiêu dao tán này ra ngoài, bảo đảm người trong thành Tô Châu này sẽ ngủ mê mệt suốt ba ngày ba đêm cũng chưa tỉnh nữa...

Lăng Vân Phi tròn mắt kinh ngạc:

- Thật không?

Chu Tử gật đầu:

- Thiệt đó, không phai Chu Tử này khoác lác đâu.

Lăng Vân Phi vẫn tỏ vẻ không tin, ngồi xuống lấy tay sờ qua cái hũ rồi gõ nhẹ trên miếng giấy dầu.

Chu Tử thấy vậy hốt hoảng ngăn lại:

- Lăng trang chủ đừng có đùa như vậy, một khi giấy dầu bị phá rách, mê được bay ra ngoài thì toàn bộ tổng đàn sẽ bị ngủ mê mệt hết.

Lăng Vân Phi vờ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Lợi hại đến vậy ư, thế thì lúc vận công muốn phát tán Thập cốt tiêu dao tán làm cho đối phương hôn mê thì phải làm sao?

Chu Tử vội giảng giải cách dùng cho Lăng Vân Phi nghe:

- Kỳ thực mỗi người trong hắc y đội chúng ta chỉ có một ống nhỏ Thập cốt tiêu dao tán, hai đầu lấy sáp bịt lại, lúc dùng thì vận khí đẩy một đầu sáp ra.

Gã thấy Lăng Vân Phi dường như không tin, liền móc từ trong ngực áo ra một cái ống nhỏ làm bằng lông ngỗng đưa cho Lăng Vân Phi xem.

Lăng Vân Phi vừa xem vừa gật gù khen ngợi:

- Thật là xảo diệu.

Chu Tử lại nói tiếp:

- Nếu như kẻ tầm thường sử dụng loại mê dược này chẳng những không làm hại được đối phương mà lại hại đến chính bản thân mình đó.

Lăng Vân Phi gật đầu:

- Không sai, đúng là như thế.

Lăng Vân Phi thoáng nhíu mày:

- Lão phu đã tận mắt chứng kiến Thần Long chưởng của bang chủ quả là Vô địch thiên hạ, trong vòng ba chiêu đã đánh bại Tư Mã Vô Công mà.

Giọng của Chu Tử thập phần khinh miệt:

- Hừ, Thần Long chưởng đâu gì lợi hại, chẳng qua tại lão có...

Nói đến đây Chu Tử chợt im bặt đưa mắt ngó quanh một hồi, đoạn hạ giọng thì thầm:

- Lãng trang chủ à, ta nói với người, song người chớ nói ra, nếu Mã đàn chủ mà biết được thì Chu mỗ sẽ bị mất mạng đó.

Lãng Vân Phi bật cười sảng khoái:

- Lão phu tuyệt đối sẽ không nói chuyện này ra cho ai đâu, người cứ yên tâm đi.

Chu Tử mới an tâm nói:

- Ngã Thị Ngã có hai miếng Trường Bạch thần lực quyền, dùng tin chất nhân sâm ngàn năm ở vùng Trường Bạch sơn hòa với Thiên Trì linh thủy luyện suốt tám mươi một ngày rồi tẩm vào trong miếng Tử điều bì chết thành bao tay đeo vào sẽ làm gia tăng thêm ba thành công lực.

Lãng Vân Phi ô lên một tiếng:

- Hóa ra là như thế.

Chu Tử lại nói tiếp:

- Năm đó Ngã Thị Ngã giao chiến với Mã đàn chủ gần một trăm hiệp, lúc Ngã Thị Ngã sắp bại trận may nhờ có đôi Trường Bạch thần lực quyền đeo trên tay giúp sức, Ngã Thị Ngã mới chuyển bại thành thắng, từ đó lão cùng Mã đàn chủ sáng lập ra Thần Long bang.

Lãng Vân Phi nghe vậy liền bảo:

- Không ngờ võ công của Mã đàn chủ lại cao tuyệt như vậy?

Chu Tử nghe Lãng Vân Phi khen ngợi Mã đàn chủ liền nói tiếp:

- Tuy Mã đàn chủ thân phận chỉ là đàn chủ nhưng lại có công lớn vô cùng, còn Ngã Thị Ngã chẳng qua chỉ là một lão già vô dụng không hơn không kém.

Chu Tử lại đem chuyện lập sòng bạc rồi chuyện huấn luyện hắc y đội, nuôi dưỡng Dược vật nhân Vô úy tử kể lại cho Lãng Vân Phi nghe.

Lãng Vân Phi lại hỏi tiếp:

- Phải chăng lúc nào bang chủ cũng đeo Trường Bạch thần lực quyền trên tay?

Chu Tử lắc đầu:

- Không phải, chỉ khi nào gặp những cao thủ có võ công cực kỳ lợi hại thì lão mới dụng đến thứ bảo bối đó.

Lãng Vân Phi kỳ thực định hỏi Ngã Thị Ngã thường để Trường Bạch thần lực quyền ở đâu, song sợ Chu Tử nghi ngờ nên đành phải hỏi khác đi.

Chu Tử dường như sợ Lãng Vân Phi không tin nên hỏi lại:

- Lãng trang chủ, ngài có tin lời Chu mỗ không?

Lãng Vân Phi vội gật đầu:

- Ta tin người mà.

Lăng Vân Phi thâm cao hứng, không ngờ hôm nay lại biết được nhiều tin tức quý đến như vậy mà không tốn công phí sức.

Lúc này Lăng Vân Phi lại nói với Chu Tử:

- Thôi, chúng ta cùng về chỗ lão phu uống rượu đi.

Chu Tử cười hề hề:

- Được mà, dù sao Chu mỗ cũng đã canh gác xong mà ngài cũng đã tra xét hết rồi, đâu có chuyện gì xảy ra.

Vào trong phòng, Lăng Vân Phi mang ra một bình Lăng vân đại khúc tửu chiêu đãi Chu Tử.

Chu Tử đang lúc cực kỳ cao hứng lại thêm gặp tri kỷ, hai bình rượu phút chốc đã cạn sạch.

Lăng Vân Phi thấy y đã loạng choạng bước đi lảo đảo như muốn té liền bảo:

- Nè, chu huynh đệ, người uống say rồi đó, để ta dìu người về phòng nghỉ ngơi.

Chu Tử lảm nhảm lên tiếng:

- Không... không cần... ta... ta đâu... đâu có say, ta chỉ muốn đi tiểu tiện một chút.

Nói đoạn y đẩy Lăng Vân Phi ra, bước chân siêu vẹo đi tới.

Y cứ cắm cúi đi, Lăng Vân Phi lấy làm lạ tại sao y lại đi về phía gian mật thất, bèn lớn tiếng gọi:

- Chu huynh đệ, người đi lộn đường rồi.

Chu Tử lấp bắp:

- Không... không sai đâu, nhà xí... nhất định ở đây mà...

Không còn cách nào hơn, Lăng Vân Phi đành chạy tới kéo y quay lại.

Lăng Vân Phi chợt nghĩ ra một kế để phá hoại Thập cốt tiêu dao tán mà không phải tốn công sức.

Lăng Vân Phi vội kêu thuộc hạ của mình đến bàn cách để phá hoại gian mật thất độc hại kia.

Tối hôm sau, Lăng Vân Phi chẳng những mời Chu Tử đến mà còn cho gọi luôn cả bọn hắc y nhân canh giữ gian mật thất vào trong phòng mình uống rượu.

Lăng Vân Phi chuốc tửu quả là lợi hại vô cùng, hương bốc lên ngào ngạt, vừa hết ba hồ rượu thì bọn hắc y nhân bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng, rồi từng tên bị gục xuống bàn.

Chu Tử cũng bị say, hấn lắc lư thân hình lảo đảo đứng dậy, miệng lè nhè:

- Ta... ta... phải vào trong nhà xí xả rượu... bớt mới được...

Mấy gã hắc y nhân nghe vậy cũng bị nhiễm tật đòi vô trong nhà xí tiểu tiện của hấn.

Chu Tử cũng giống hệt hôm qua đi thẳng đến gian mật thất chứa Thập cốt tiêu dao tán.

Lăng Vân Phi cũng vội ra hiệu cho thuộc hạ mình đi theo sau.

Đến trước cửa gian mật thất Chu Tử la lớn:

- Xú nhân... mau... mở cửa nhà xí... mở mau lên.

Một thuộc hạ của Lăng Vân Phi lạnh lẽo lách mình vào bên trong, đoạn tự phong bế hô hấp, dùng tay phá rách lớp giấy dầu phủ kín bên ngoài bốn cái hủ đựng “Thập cốt tiêu dao tán”.

Lúc này, Lăng Vân Phi kéo tay Chu Tử, giọng lão lè nhè hết như đang say rượu:

- Đợi... đợi ta một chút... hai ta... sẽ cùng đi.

Chu Tử bị Lăng Vân Phi nắm tay kéo lại, đành phải đứng ngay ngoài cửa, còn bọn hắc y nhân đi vào trong trước. Có gã chưa kịp tiểu tiện xong đã bị Thập cốt tiêu dao tán xông lên khiến gã ngã nhào xuống nền bất tỉnh nhân sự.

Chỉ nghe...

Phịch!

Bịch...

Mấy thuộc hạ của Lăng Vân Phi bịt mũi cố gắng tiểu vào trong cái hũ còn khô.

Trong mật thất lúc này bọn hắc y nhân nằm la liệt dưới nền bởi gian mật thất không lớn nên có tên nằm chồng lên nhau ngủ say như chết.

Chu Tử và Lăng Vân Phi do không vào bên trong mật thất nên chỉ gục ở ngoài cửa mà ngủ vì say rượu.

Còn mấy thuộc hạ của lão cũng nằm nơi thông đạo nhắm mắt ngủ say.

Khắp nơi chỉ nghe tiếng ngáy khò khò và hơi thở mệt nhọc của mấy gã hắc y nhân bị trúng Thập cốt tiêu dao tán.

Sáng hôm sau Lăng Vân Phi tỉnh dậy trước tiên, vội đến lay Chu Tử dậy, giọng lão hốt hoảng:

- Không... không... xong rồi, xảy... ra chuyện không... không hay rồi.

Chu Tử bị lôi dậy, vừa mới mở mắt ra nhìn thấy bọn hắc y nhân nằm la liệt trong mật thất, bất giác gã ngây người như pho tượng, không thốt nên nửa lời.

Lăng Vân Phi chạy ra thông đạo, gọi thuộc hạ của mình dậy.

Chu Tử thấy thế cũng định chạy vào mật thất để gọi bọn hắc y nhân dậy.

Lăng Vân Phi liền đưa tay cản lại:

- Chu huynh đệ người không nên làm như vậy.

Chu Tử vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nghe vậy liền hỏi:

- Tại sao... tại sao vậy Lăng trang chủ?

Lăng Vân Phi không đáp mà lại hỏi:

- Nếu như người cho bọn họ tỉnh dậy, lúc Mã đàn chủ trở về thì người sẽ ăn nói sao đây?

Vừa nhắc đến Mã đàn chủ, Chu Tử vừa lo vừa sợ vội nói:

- Lăng trang chủ à, bây giờ ta phải làm gì?

Lăng Vân Phi ôn tồn đáp:

- Bởi vậy ta mới không cho người đánh thức bọn họ dậy đó.

Chu Tử hỏi dồn:

- Không kêu bọn chúng dậy thì phải làm thế nào bây giờ?

Lăng Vân Phi nghĩ ngợi một lát đoạn bảo gã:

- Người đừng lo lắng thái quá như thế, ta gọi thuộc hạ của mình quét dọn thông đạo mật thất cho sạch sẽ một chút, còn cửa mật thất vẫn để y nguyên và hắc y nhân chư huynh đệ vẫn cứ ngủ như cũ.

Nói xong Lăng Vân Phi dìu Chu Tử trở về phòng mình.

Lúc này Chu Tử đã hoàn toàn tỉnh táo, hấn cực kỳ kinh sợ, lo lắng hỏi Lăng Vân Phi:

- Lăng trang chủ có cao kiến gì hãy giúp đỡ ta

Lăng Vân Phi dăm chiêu:

- Cái họa này vô cùng lớn, e khó mà tránh khỏi...

Chu Tử run rẩy lắp bắp:

- Vậy... vậy thì tính sao?

Đoạn y lẩm bẩm trong miệng:

- Xem ra chỉ còn có cách trốn đi mà thôi.

Lăng Vân Phi nghe vậy vội bảo:

- Không được, cho dù người có trốn đi đâu chẳng nữa thì Thần Long bang cũng không tha mạng người đâu.

Chu Tử cơ hồ như tuyệt vọng:

- Nếu như ta không bỏ đi thì Mã đàn chủ cũng không tha cho ta đâu.

Lăng Vân Phi liền trấn an:

- Điều đó thì chưa chắc đâu.

Chu Tử vội hỏi:

- Như vậy là Lăng trang chủ có cách cứu ta phải không?

Lăng Vân Phi từ tốn cất tiếng hỏi tiếp:

- Mối quan hệ giữa người với Mã đàn chủ ra sao?

Giọng Chu Tử cực kỳ tự tin:

- Giao tình cũng không tệ, nếu không làm sao ta có thể biết nhiều chuyện như vậy.

Lăng Vân Phi gật gù:

- Như vậy thì cũng có thể cứu được, không có gì đáng lo đâu.

Trong ánh mắt Chu Tử chợt lóe lên tia hy vọng:

- Thiệt không vậy trang chủ?

Lăng Vân Phi nói úp mở:

- Nhưng mà...

Chu Tử nghe vậy nóng nảy hối thúc:

- Lăng trang chủ, ngài nói lẹ một chút đi mà, ta đang lo muốn chết đây.

Lăng Vân Phi nghiêm giọng bảo:

- Nếu muốn bảo toàn tánh mạng của người thì không khó, nhưng e mấy vị trong hắc y đội sẽ nguy đến tính mạng.

Chu Tử chẳng buồn nghĩ ngợi, liền nói:

- Mặc kệ bọn họ, ta phải lo thân mình trước đã.

Lăng Vân Phi gật gù:

- Như vậy thì đâu có gì khó!

Chu Tử cau mày:

- Như vậy có nghĩa là...

Lăng Vân Phi thản nhiên:

- Chu huynh đệ người cứ nghĩ xem chuyện dễ lắm mà.

Chu Tử nhú mày nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười:

- Đúng rồi, đem tội đổ hết lên mình bọn chúng, nói bọn chúng uống rượu say rồi đi lộn vào trong mật thất.

Lăng Vân Phi thấy y cao hứng vội lên tiếng khuyên:

- Chu huynh đệ đừng có vội cao hứng, ta hỏi người mấy người này lúc nào mới tỉnh dậy?

Chu Tử đáp:

- Thập cốt tiêu dao tán này chỉ cần hít một tí vào mũi thôi là toàn bộ công lực tạm thời mất hết. Còn như bọn họ đây cho dù không chết, song phải hôn mê trong một thời gian lâu, mà sau khi tỉnh dậy đầu óc cũng không thể nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lăng Vân Phi gật gù:

- Như vậy là được rồi, không cần phải lo nữa.

Chu Tử hỏi:

- Vậy Lăng trang chủ thử nói cho ta nghe đi.

Lăng Vân Phi từ tốn cất tiếng:

- Lúc Mã đàn chủ trở về người sẽ ra nhận tội, nói là bọn họ uống rượu say quá, làm chuyện hồ đồ, nói xong ta cũng phải ra nhận lỗi với đàn chủ, vì đã sơ ý xảy ra chuyện này, ta cũng bị một phần lỗi đó không có nhe đâu.

Nghe Lăng Vân Phi nói vậy, Chu Tử mới tạm an tâm được một chút.

Mã đàn chủ từ Trấn Giang trở về nét mặt tươi tỉnh xem ra công việc ở Trấn Giang cực kỳ thuận lợi.

Lăng Vân Phi cùng Chu Tử ra nghênh đón.

Mã đàn chủ cao hứng hỏi:

- Lăng trang chủ, mọi việc đều tốt hả?

Lăng Vân Phi đưa mắt ra hiệu cho Chu Tử.

Chu Tử hiểu ý bước đến trước mặt Mã đàn chủ quỳ mọp xuống đất:

- Bẩm Mã đàn chủ, thuộc hạ tội thật đáng chết, tội thật đáng chết muôn phần.

Mã đàn chủ lấy làm lạ không hiểu chuyện gì xảy ra vội hỏi:

- Đừng làm như vậy, có gì người cứ nói cho ta nghe, đứng dậy đi.

Chu Tử vẫn không đứng dậy, cứ quỳ mọp dưới đất:

- Xin đàn chủ tha tội, nếu không thuộc hạ mãi không dám đứng dậy.

Mã đàn chủ đang lúc cực kỳ cao hứng nên không buồn nghĩ ngợi gì thêm, mà liền gật đầu:

- Được mà, ta không bắt tội người đâu.

Chu Tử mới đứng dậy, đầu cứ cúi gầm, không dám ngược mặt nhìn Mã đàn chủ, thanh âm trong miệng y phát ra nhỏ nhẹ khác hẳn với giọng nói hách dịch thường ngày:

- Trong mật thất... đã xảy ra... chuyện...

Mã đàn chủ nghe nói đến mật thất xảy ra chuyện, mặt lão biến sắc, tức giận vung tay giáng thẳng vào mặt Chu Tử.

Liền nghe...

Bốp!

Chu Tử lão đảo ôm mặt, tuy đau rất không sao chịu nổi nhưng quá sợ hãi nên lặng im không dám rên lên một tiếng.

Mã đàn chủ cấp tốc chạy tới gian mật thất, thấy cảnh tượng trước mắt bất giác sửng người, không thốt nên lời. Những thân người nằm la liệt trong mật thất, hai mắt nhắm nghiền, miệng thở phì phò.

Mã đàn chủ thất thanh thét vang:

- Chuyện... chuyện gì xảy ra đây?

Chu Tử vội đem câu chuyện kể lại cho Mã đàn chủ nghe, bao nhiêu tội lỗi y đều trút lên mình dám hắc y nhân đang nằm ngủ mê mết trong gian mật thất.

Mã đàn chủ tức giận cực độ, định vung đao bằm Chu Tử ra làm trăm mảnh cho hả cơn tức giận đang bùng bùng nổi lên trong lòng.

Lăng Vân Phi vội bước tới ngăn lại:

- Mã đàn chủ à, chuyện này không thể trách Chu Tử được, bởi vì lão hủ đây cũng có một phần lỗi ở trong đó vì đã không chu toàn việc đàn chủ giao phó.

Mã đàn chủ hằm hằm vớt đao xuống đất, thái độ vẫn chưa hết giận dữ.

Bầu khí lúc này trầm lặng vô cùng, tử khí tựa như đang phảng phất nơi đây.

Lăng Vân Phi thấy vậy liền lên tiếng phá tan bầu khí nặng nề trầm mặc:

- Mã đàn chủ, chuyện đã lỡ xảy ra, bây giờ chúng ta phải nghĩ cách giải quyết càng lẽ càng tốt, nếu như để nó truyền tới tai bang chủ thì e rằng...

Nghe Lăng Vân Phi nhắc đến bang chủ, Mã đàn chủ mới sực tỉnh liền hỏi:

- Lăng trang chủ, bây giờ phải làm sao đây?

Lăng Vân Phi nghiêm giọng:

- Xóa sạch dấu vết, phong bế tin tức không cho lọt ra bên ngoài.

Mã đàn chủ gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Lúc này Lăng Vân Phi thuật ay kéo Chu Tử lại nói:

- Nè, sao người còn chưa chịu đi xóa sạch dấu vết hả?

Chu Tử rối rít gật đầu, đang định chạy đi thì nghe Mã đàn chủ gọi giật lại:

- Người phải xóa sạch dấu vết nghe chưa, nếu không tội càng thêm tội, người phải cấm bọn chúng không được tiết lộ chuyện này ra ngoài cho bất cứ ai, bằng không kẻ nào trái lệnh ta sẽ lấy mạng ngay tức khắc.

Chu Tử rồi rút gậy đầu vâng dạ, đoạn lui ra ngoài.

*
* *

Những chuyện của Lăng Vân Phi ở Thần Long bang, Vu Phong, Lý Mộng Tường, Long Tam, Tiền Độc Thủy và năm người trong bọn Tiểu Lạc cùng với quần hùng đều biết rất rõ, Lăng Vân Phi thường xuyên cho người thân tín về báo tin.

Lúc này Vu Phong chợt bảo Tiêu Dật:

- Hôm nay người cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai có việc quan trọng cần tới người đó.

Tiểu Lạc không đợi cho Tiêu Dật kịp đáp đã vội cướp lời:

- Có chuyện gì quan trọng mà đồ nhi không được làm hủ sư phụ?

Vu Phong dứt khoát cắt ngang:

- Đúng thế, việc này không có phần người ở trong đó đâu.

Tiêu Dật đứng bên mỉm cười ra chiều đắc ý.

Vu Phong vội nói với Tiêu Dật:

- Người đừng vội đắc ý chuyện này cực kỳ gian khổ, không hề dễ dàng đâu.

Nghe vậy năm tiểu hiệp khách càng thêm khoái chí, ai cũng nhao nhao xin Vu Phong cho mình đi.

Tiểu Lạc cũng lên tiếng:

- Sư phụ cho năm bọn con cùng đi.

Vu Phong cương quyết lắc đầu:

- Người khác đi thì được, còn người thì nhất định phải ở đây.

Tiểu Lạc thấy không sao năn nỉ Vu Phong được, đành tui ngửu đứng qua một bên.

Vu Phong nghiêm giọng bảo:

- Tiêu Dật, việc này cực kỳ quan trọng, thời gian lại cấp bách, người phải cố làm cho mau lẹ mới được.

Tiêu Dật nghiêm trọng đáp:

- Sư phụ à, người cứ an tâm, tiểu đồ nhất định phải làm xong mà.

Vu Phong ôn tồn bảo:

- Bây giờ người trực chỉ đến Bắc Thương, Ngũ Liên Sơn gặp Phi Mao Cước Trần Phong, đệ tử của Cái Bang phái, một đạo đặc cấp chỉ lệnh tìm cho được Tái Thời Thiên.

Tiêu Dật nghe vậy liền hỏi:

- Sư phụ à, tiểu đồ đâu có quen biết Tái Thời Thiên, nếu như Tái Thời Thiên không nghe lời tiểu đồ thì sao?

Vu Phong mỉm cười:

- Cái đó người khỏi phải lo.

Nói đoạn lão lấy từ trong ngực áo ra một con tiểu kim quy bằng vàng khối, ánh kim quang tỏa ra lấp lánh đoạn nói:

- Người chỉ cần đưa vật này cho Tái Thời Thiên là đủ rồi.

Tiểu Lạc thấy con tiểu kim quy lập tức lên tiếng:

- Sư phụ thiên vị quá chừng, tại sao lại đưa tiểu kim quy cho Tái Thời Thiên.

Vu Phong thản nhiên đáp:

- Không phải là ta cho mà là trả lại tiểu kim quy cho Tái Thời Thiên đó thôi.

-- o O o --

Hồi 23

Đại Hội Tỉ Võ Tranh Ngôi Minh Chủ

Tiểu Lạc chưa chịu thua:

- Tiểu kim quy rõ ràng của đồ nhi mà, sao sư phụ không hoàn trả cho đồ nhi?

Vu Phong nghe vậy bèn lên tiếng giải thích:

- Ta đánh cuộc với Tái Thời Thiên, không may bị thua nên đành phải đưa Tiểu kim quy cho y, sau đó y lại đem tặng lại cho ta, sao người lại nói là của người?

Tiểu Lạc lại hỏi tiếp:

- Vậy bây giờ sư phụ lại đưa cho Tái Thời Thiên làm chi?

Vu Phong cười bảo:

- Tiểu quý người tự phụ là đệ nhất thông minh, sao hôm nay lại hồ đồ ngu muội như vậy? Tiêu Dật đưa tiểu kim quy ra Tái Thời Thiên mới tin là người của ta đến, tất sẽ vội đến đây gặp ta.

Tập Tiểu Lạc lúc này mới chịu im miệng.

Vu Phong quay sang bảo Tiêu Dật:

- Trên đường đi người cần phải có người đồng hành để tương trợ lẫn nhau, vậy tùy ý người muốn chọn ai đi cùng cũng được.

Nghe Vu Phong nói vậy Tiểu Lạc liền quay sang bảo Tiêu Dật:

- Tiêu huynh đệ, chúng ta là hảo bằng hữu, người cho ta đi theo với.

Tiểu Thiên Sứ cũng lên tiếng:

- Tiêu Dật à, chúng ta cùng đi nhé.

Ôn Di cũng bảo:

- Tiêu Dật à, cho ta đi theo người đi!

Nhu Di lặng im không nói tiếng nào chỉ ngồi nhìn Tiểu Lạc.

Tiêu Dật nhún vai nói với Tiểu Lạc:

- Không phải là ta không muốn cho người, chỉ vì bất đắc dĩ nên không thể cho người đi cùng.

Tiểu Lạc bực bội:

- Hừ, không muốn cho ta đi thì cứ nói đại ra đi, còn bày đặt này nọ, thiệt là thấy ghét, cái gì mà bất đắc dĩ hả?

Tiêu Dật nghe vậy cũng không khách khí nói luôn:

- Đáng lý sư phụ phải giao cho người việc này, nhưng sư phụ lại giao nó cho ta chứng tỏ còn có công việc khác nặng nề hơn, mà trừ người ra không ai làm được nên mới không cho người đi đó thôi.

Vu Phong gật đầu hài lòng:

- Tiêu Dật nói quả không sai, bởi vì chỉ có Tiểu Lạc mới có thể đương cự với Ngã Thị Ngã, cho nên Tiểu Lạc phải lưu lại đây để khổ luyện võ công, đợi mấy ngày nữa sẽ diệt trừ Ngã Thị Ngã, cứu nguy cho võ lâm thiên hạ.

Tiểu Lạc đành gượng cười bảo:

- Sự phụ à, cái đó đồ nhi biết rồi.

Tiêu Dật lại quay sang nói với Ôn Di:

- Ta cũng không thể chọn nàng được, bởi vì người và Nhu Di đi với nhau như bóng với hình không thể tách rời, hai nữa là ta đi cùng nàng thì không tiện, “nam nữ thọ thọ bất thân” mà. Ba nữa là nàng phải ở lại đây bảo vệ Nhu Di để tránh việc Tiểu Lạc tấn công muội muội của mình.

Nghe Tiêu Dật nói vậy, Ôn Di và Tiểu Lạc hết sức tức giận, nhưng cũng không biết sao hơn, đành trợn mắt nhìn Tiêu Dật mà thôi.

Nhu Di nãy giờ lặng thinh không nói, giờ nghe Tiêu Dật đùng chạm đến mình liền lạnh lùng bảo:

- Hừ, người chớ vội đắc ý, lợi dụng thời cơ, sau này rồi sẽ có lúc bản cô nương cho người biết tay.

Lúc này Tiểu Thiên Sứ chợt xen vào:

- Như vậy là người chọn ta đi cùng phải không?

Tiêu Dật gật đầu:

- Đúng vậy.

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy nhảy lên reo vui:

- Ô, thật là may quá.

Ngày hôm sau Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ cáo từ Vu Phong và quần hùng rồi khởi hành đi về Ngũ Liên Sơn.

Hai người vừa đi đường vừa luyện công.

Tiêu Dật đem tuyệt kỹ khinh công Mê tung thuật dạy cho Tiểu Thiên Sứ.

Hai người đi suốt ba ngày ba đêm mới đến được Ngũ Liên Sơn.

Nhưng Ngũ Liên Sơn hôm nay tĩnh mịch dị thường, đệ tử Cái Bang dường như ngủ say, xung quanh không có một thanh âm nào cả.

Lúc hai người bước lên khỏi những bậc đá đến Vọng Hải phong mới phát hiện không ít những đệ tử Cái Bang nằm la liệt dọc theo sơn đạo.

Tiêu Dật thấy vậy thất kinh la lên:

- Không xong rồi, chúng ta mau lên trên xem thử.

Thế là hai người vội thi triển thuật khinh công phi thân lên Vọng Hải phong, dọc đường thấy đệ tử Cái Bang nằm hai bên đường càng nhiều hơn, lúc đặt chân lên Vọng Hải lầu chỉ thấy những tử thi của đệ tử Cái Bang nằm ngang dọc khắp nơi, tử khí lạnh lẽo bao trùm xung quanh, song không thấy bóng dáng Phi Mao Cước Trần Phong đâu cả.

Tiêu Dật thấy vậy đứng sững sờ không biết đi đâu.

Tiểu Thiên Sứ đang đứng lặng thinh chợt phát giác có tiếng rên rỉ phát ra ở gần đấy, chàng vội lắng tai nghe một lời rồi từ từ bước tới chỗ phát ra thanh âm nọ.

Hóa ra là một đệ tử Cái Bang thân mình bê bết máu, thương thế cực kỳ trầm trọng đang cất tiếng rên rỉ yếu ớt:

- Nước... nước...

Tiêu Dật lạnh chân vội chạy đi kiếm nước rồi đổ vào miệng y mấy giọt.

Vị đệ tử Cái Bang này được mấy giọt nước dường như tỉnh lại đôi chút.

Tiêu Dật vội hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Phi mao cước Trần Phong đâu rồi?

Người này gắng sức lắp bắp:

- Thần Long... bang... hắc y... đội sát thủ... hạ độc thủ... rồi... bắt... Trần Phong...

đến Ngũ Liên đường.

Tiêu Dật hấp tấp hỏi:

- Ngũ Liên đường ở đâu?

Không có tiếng đáp lại, thì ra người đệ tử Cái Bang đã gục đầu sang một bên chết vì thương thế quá nặng.

Hai người thấy vậy đành rời khỏi Vọng Hải lâu đi vào Ngũ Liên thành tìm kiếm.

Ngũ Liên thành tuy không lớn song hai người đi kiếm khắp nơi trong thành mà vẫn không sao tìm ra tung tích Ngũ Liên đường.

Đến quá trưa, Tiểu Thiên Sứ kêu đói bụng, hai người bèn vào trong một quán ăn.

Thiệt không ngờ hai người lại vào đúng tửu điểm Hảo tái lai mà lúc trước Vu Phong đã từng ăn ở đây.

Tên tửu bảo vội chạy tới ân cần hỏi:

- Nhị vị thiếu gia muốn dùng món gì?

Tiểu Thiên Sứ khoát tay:

- Có gì ăn nấy cũng được.

Tên tửu bảo cười đáp:

- Nhị vị thiếu gia à, tùy tiện như vậy không được, bản quán chúng tôi đây có thực đơn mời nhị vị xem qua, rồi chọn món ăn cũng không muộn.

Nói rồi y vội vàng đưa thực đơn ra cho hai người.

Tiêu Dật lướt mắt nhìn qua mấy món:

- Gà quay Tứ Xuyên, gan heo xào đậu, đậu hủ dồn thịt, cua xanh Ngũ Liên đường.

Tiêu Dật vừa đọc đến đây chợt reo lên mừng rỡ:

- Cua xanh Ngũ Liên đường, cua xanh Ngũ Liên đường.

Tên tửu bảo nghe vậy vội bảo:

- Cua xanh Ngũ Liên đường nhị vị thiếu gia kêu hơi nhiều đó, chỉ cần một bát cũng đủ cho hai người ăn dư sức.

Tiêu Dật nghe vậy vội cười bảo:

- Xin lỗi nghe, chỉ cần một bát là đủ rồi.

Tiêu Dật thừa cơ hỏi thăm tên tửu bảo về Ngũ Liên đường.

Tửu bảo vội giải thích kỹ cho Tiêu Dật nghe:

- Ngũ Liên đường nằm trong sơn cốc của Ngũ Liên sơn, do nó giống hình cua xanh mà trở nên nổi tiếng, ai ai cũng biết.

Tiêu Dật cùng Tiểu Thiên Sứ ăn vội mấy bát cơm rồi lập tức đi thẳng đến Ngũ Liên đường.

Ngũ Liên đường tọa lạc trong sơn cốc vùng Ngũ Liên sơn, sơn thạch vây kín xung quanh, cảnh sắc đẹp mê hồn.

Kỳ thực đây là một phân đàn bí mật của Cái Bang tại Ngũ Liên sơn.

Phía sau Ngũ Liên đường xanh biếc là một tòa đại viện, gần cửa đại viện có vết huyết tích không ít.

Chung quanh đại viện, một bầu tử khí tĩnh lặng bao trùm, mặc dù lúc này chỉ mới quá trưa mà thôi.

Tiêu Dật nói với Tiểu Thiên Sứ:

- Chúng ta hành sự phải cực kỳ thận trọng.

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Ta biết rồi mà.

Hai người đi vòng quanh tòa đại viện, song vẫn không phát giác ra động tĩnh gì.

Tiêu Dật thấy vậy liền bảo:

- Tiểu Thiên Sứ, người đứng canh ở ngoài, để ta vào trong tìm kiếm xem sao.

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy lập tức trấn an:

- Người cứ vào bên trong đi, ngoài này đã có ta canh giữ.

Tiêu Dật phi thân bay vọt lên bức tường bao quanh đại viện, đoạn dùng chiêu “Bình sa lạc nhật” từ trên tường cao nhẹ nhàng đáp xuống chính giữa nội viện.

Tiêu Dật căng mắt quan sát nghe ngóng tứ phía rồi đi ra một gian phòng nơi hậu viện, thấy có một người mình dính đầy máu, lại bị điểm huyết nằm yên một chỗ không cử động được, hình dạng hệt như Phi mao cước Trần Phong.

Trong đại viện rộng lớn này, dường như không còn một ai khác, điều này quả là kỳ quái.

Tiêu Dật thận trọng nhìn quanh khắp nơi thấy không có động tĩnh gì khác, mới cất tiếng hỏi:

- Đại ca phải chăng là Phi mao cước Trần Phong?

Người này mở mắt ra nhìn Tiêu Dật rồi đáp:

- Không sai, ta chính là Trần Phong.

Vừa nghe nói đây là Trần Phong, Tiêu Dật vội chạy tới định giải khai huyết đạo, nào ngờ Tiêu Dật công lực không thâm hậu nên không đủ kinh lực để giải huyết.

Trần Phong cười khổ:

- Tiểu huynh đệ à, thủ pháp điểm huyết của bọn hắc y nhân vô cùng cổ quái, xem ra người khó mà cứu ta được.

Tiêu Dật nghe vậy bất giác đỏ mặt xấu hổ, kỳ thực thủ pháp điểm huyết của bọn hắc y nhân không có gì là cao siêu, chỉ tiếc là công lực của mình quá kém nên không đủ kinh lực để hóa giải.

Tiêu Dật lúc này mới trình bày Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong phái mình đến đây gặp Trần Phong để phát chỉ lệnh đặc cấp cho đệ tử Cái Bang đi tìm Tái Thời Thiên.

Trần Phong buông tiếng thở dài:

- Thần Long bang đã sát hại vô số đệ tử chàng, hiện tại có muốn phát đặc cấp chỉ lệnh cũng vô ích bởi vì không có người thừa hành.

Tiêu Dật lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Chợt nghe Trần Phong nói tiếp:

- Nhưng mà mấy bữa trước ta nghe nói Tái Thời Thiên đang sửa mộ phần của mẫu thân tại vùng ngoại phiá bắc Gia Thành.

Tiêu Dật mừng rỡ hỏi lại:

- Có thật không?

Trần Phong vội đáp:

- Ta chỉ nghe nói như vậy thôi, các người cứ đi kiểm thử coi.

Tiêu Dật liền bảo:

- Vậy thì để tiểu đệ đi kiểm Tái Thời Thiên về giải huyết cho đại ca, tạm thời đại ca...

Chưa nói hết câu, Tiêu Dật đã nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền vô, nên vội vã phi thân ra bên ngoài.

Chợt thấy Tiểu Thiên Sứ đang giao chiến với bọn hắc y nhân, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Tiểu Thiên Sứ tuy có công lực thâm hậu, nhưng võ công cực kỳ tầm thường, chủ yếu vẫn dùng một chiêu “Hắc Hổ đào tâm”.

Lúc đầu mấy gã hắc y nhân còn sợ hãi không dám liều mạng với chàng, song qua mấy chiêu thấy võ công của chàng không có gì lợi hại liền dùng xa luân chiến thay phiên nhau vây đánh để tiêu hao công lực, chuẩn bị bắt sống chàng.

Tiêu Dật thấy vậy hét lên một tiếng rồi chửi mắng:

- Lũ con cháu rùa đen chết bầm kia, chớ cuồng vọng hỗn láo.

Nói đoạn chàng nhảy vào vòng chiến.

Tiểu Thiên Sứ thấy Tiêu Dật xuất hiện liền phẫn chấn hẳn lên, tiếp tục thi triển chiêu “Hắc hổ đào tâm” đánh bạt bọn hắc y nhân.

Tiêu Dật thấy thế lắc đầu than thầm, bình thường chàng đã dạy cho Tiểu Thiên Sứ bao nhiêu chiêu thức võ công, mà sao bây giờ y chỉ sử dụng độc một chiêu “Hắc Hổ đào tâm”. Bọn hắc y nhân thấy có kẻ đến phá đám, đành phải kêu ba tên chạy qua đối phó với Tiêu Dật.

Tiêu Dật không giống Tiểu Thiên Sứ, các chiêu thức võ công của Cửu đại môn phái và thập bát bang, võ nghệ chàng đều hiểu biết, tuy sử dụng không tinh diệu song lại biến ảo khôn lường, lại thêm đó đều là những tuyệt chiêu của các môn phái võ lâm nên ba gã hắc y nhân không biết đường nào mà đối phó.

Còn Tiểu Thiên Sứ dùng chiêu “Hắc hổ đào tâm” đánh ra kinh lực tuôn ra ào ào, song vẫn không có tác dụng.

Tiêu Dật thấy nguy cấp bất giác nghĩ ra một kế bèn la lớn:

- “Thiên ngoại phi long”, “Kim ưng vũ trảo”, “Thâu trích bàn đào”, “Thuận thủ thiên ngư”, “Khai môn biến sơn”, “Phong quyện tàn vân”.

Tiểu Thiên Sứ nghe Tiêu Dật chỉ điểm mấy chiêu thức võ công bất giác thân thủ chuyển động, song thủ nhị cước cứ theo chiêu thức mà tung ra.

Liên đó...

- Úy da!

- Ối!

Bịch... bịch...

Những tiếng rú đau đớn vang lên không ngớt, ba tên hắc y nhân bị trúng đòn dội ngược ra sau.

Tiêu Dật thấy vậy trong lòng thầm nghĩ nên chạy đi là tốt hơn, liền gọi Tiểu Thiên Sứ:

- Chúng ta mau chạy đi thôi.

Thế là hai người liền thi triển khinh công nhún mình bay vọt lên không trung, đoạn dùng Mê tung thuật, thân hình xẹt ngang ra mấy trượng thoát khỏi bọn hắc y nhân rồi nhắm hướng ngoại ô phía bắc Gia Thành trực chỉ.

*

* * *

Vùng ngoại ô phía bắc Gia Thành.

Không khí mát mẻ dễ chịu, cây cối um tùm rập rập, cỏ hoang mọc khắp nơi những ngôi mộ địa, thấp thoáng giới thu nhẹ nhàng mơn man trên da thịt.

Ở cạnh một ngôi mộ có một gian lều tranh được dựng lên.

Hai người đi qua kín đáo đưa mắt nhìn vào bên trong thấy một thiếu niên tuổi độ mười sáu mười bảy đang ngồi tĩnh tọa luyện công.

Tiêu Dật liền ra hiệu cho Tiểu Thiên Sứ dừng lại không đi tiếp nữa.

Hai người lẳng lặng đứng bên ngoài chờ đợi.

Một giờ, hai giờ rồi ba giờ trôi qua vẫn không thấy có động tĩnh gì, thiếu niên nọ vẫn cứ ngồi luyện công như cũ.

Tiểu Thiên Sứ dường như không chịu nổi nữa nữa bèn thì thầm bảo Tiêu Dật:

- Nè, chúng ta làm gì phải đứng đây đợi hoài vậy?

Tiêu Dật hạ giọng:

- Người này đang luyện “Thần dương nội công” chớ nên làm kinh động người ta, mà khiến cho họ bị tẩu hỏa nhập ma, tàn phế suốt đời đó.

Vầng thái dương từ từ khuất sau núi, màn đêm dần buông phủ kín vạn vật.

Trăng chậm chạp nhô lên khỏi ngọn cây tỏa ánh sáng bạc mờ ảo khắp nơi.

Đã đến đầu canh ba cảnh vật xung quanh âm u đáng sợ, làn gió nhẹ vẫn thổi đến tuy không lạnh song khiến hai người chột run lên bần bật.

Lúc này Tiểu Thiên Sứ không chịu đựng nổi liền nói với Tiêu Dật:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đợi mãi ở đây sao? Nếu y luyện công suốt đêm không xong thì chúng ta phải đợi đến sáng mai hay sao?

Tiêu Dật nhún vai:

- Dù vậy đi nữa, chúng ta cũng phải đợi.

Tiểu Thiên Sứ lắc đầu không biết sao hơn đành đứng đợi tiếp.

Canh ba chậm chạp trôi qua.

Đầu canh tư hai người đứng đợi bên ngoài, vừa lạnh vừa đói, bất ngờ có tiếng từ phía trong ngôi lều vọng ra:

- Người ở bên ngoài xin mời vào trong.

Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ vừa bước vào trong lều liền cảm thấy ấm áp trở lại, chột nghe thiếu niên nọ hỏi tiếp:

- Nhị vị là ai? Từ đâu đến đây?

Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ đồng thanh đáp:

- Chúng tôi là thủ hạ của Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân, phụng mệnh Vu tiên bối sai khiến đến đây tìm Giao Đông đệ nhất thần châu Tái Thời Thiên, đồ đệ của người.

Thiếu niên này tuy còn trẻ tuổi nhưng cực kỳ khôn ngoan, lão luyện, không vội nói ra lai lịch của mình mà hỏi tiếp:

- Khẩu thuyết vô bằng, nói không thì vô ích, các người có tín vật gì không?

Tiểu Thiên Sứ hấp tấp đáp:

- Có, có mà!

Tiêu Dật trợn mắt nhìn Tiểu Thiên Sứ rồi bảo thiếu niên nọ:

- Tín vật không dễ dàng đưa cho người lạ được, không biết người có phải là Tái Thời Thiên không?

Thiếu niên nọ mỉm cười đáp:

- Ta chỉ là bằng hữu của Tái Thời Thiên.

Tiêu Dật cũng mỉm cười nói:

- Người đã không phải là Tái Thời Thiên vậy thì có biết Tái Thời Thiên đi đâu và khi nào trở về đây.

Thiếu niên nọ vẫn nhếch miệng cười như cũ:

- Y đi đâu ta cũng không biết, còn chừng nào về thì ta lại càng không rõ nữa.

Tiêu Dật nghe vậy liền nói:

- Vậy chúng ta không dám phiền nhân huynh.

Đoạn chàng quay sang kéo Tiểu Thiên Sứ định bước ra khỏi căn lều bỏ đi.

Thiếu niên nọ khẽ nhích động thân hình dùng chiêu “Phi yển nghênh xuân”, vọt tới đứng chặn ngang trước cửa căn đường hai người.

Tiêu Dật nổi giận hỏi:

- Người muốn gì?

Thiếu niên nọ thoáng điểm nụ cười giọng thản nhiên:

- Lưu tín vật lại đây.

Tiêu Dật cười lên một tràng dài:

- Ha ha ha... cuồng đồ to gan, lớn mật dám giở trò ngang ngược trước mặt bản thiếu gia, thiệt là nằm mộng giữa ban ngày, hừ...

Tiểu Thiên Sứ cũng tức giận:

- Tiêu Dật, chúng ta đi thôi, chớ giỡn mặt với hấn làm chi.

Thiếu niên nọ cười hì hì cất tiếng châm chọc:

- Nè, đừng có nóng mà, có để tín vật lại đây rồi bỏ đi cũng còn chưa muộn mà.

Tiểu Thiên Sứ tức không chịu được song thủ đồng thời vung ra theo thế Hắc hổ đào tâm nhằm ngực thiếu niên nọ móc tới.

Thiếu niên nọ vẫn điềm nhiên nhẹ nhàng lách mình tránh né.

Tiêu Dật thấy vậy liền xông tới trợ chiến quyền cước liên hoàn tung ra toàn là những tuyệt chiêu của cửu đại môn phái trong võ lâm.

Thiếu niên nọ mỉm cười trêu chọc:

- Ái da, cái món lẩu thập cẩm này cũng lợi hại quá đó chớ

Tiêu Dật bị chọc tức thẹn đỏ mặt, cùng với Tiểu Thiên Sứ kẻ trước người sau liên tiếp vây đánh thiếu niên lạ mặt nọ. Thiếu niên nọ vẫn điềm tĩnh xoay người thi triển tuyệt kỹ “Xuất thủ vô ngân” rồi lại sử dụng “Xuất cước vô tích”, ung dung nghênh tiếp.

Chỉ thấy la hán quyền, lục hợp quyền, nhị lang quyền, bát quái quyền... liên hoàn tung ra.

Nội bát cước, ngoại bát cước liên tiếp phóng tới không sao phân biệt được thực hư, chỉ thấy cước pháp lưu chuyển khắp nơi. Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ nhất thời hoa mắt không biết chống đỡ ra sao.

Bất ngờ Tiêu Dật la lên hoảng hốt:

- Hổng rồi.

Tiểu Thiên Sứ vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Dật lo lắng đáp:

- Tín vật bị mất tiêu rồi.

Chợt thấy thiếu niên tay cầm tiểu kim quy ngắm nghía hồi lâu đoạn mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.

Tiêu Dật thấy vậy tức quá vội đưa tay giật lại:

- Trả lại cho ta, trả lại cho ta.

Thiếu niên nọ bật cười ha hả:

- Đồ vật của ta làm sao trả lại cho các người?

Tiểu Thiên Sứ hằm hằm đáp:

- Người thiệt là vô lý rõ ràng là tín vật của chúng ta bị người lấy mất, sao lại biến thành đồ của người.

Tiêu Dật thông minh tuyệt đỉnh, nghe thiếu niên kia nói chàng chợt hiểu ra liền bước tới bảo:

- Hóa ra người chính là Tái Thời Thiên.

Lúc này thiếu niên mới gạt đầu thừa nhận mình chính là đồ đệ mà Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong cần tìm.

Tiêu Dật cao hứng bật cười ha hả, song Tiểu Thiên Sứ mặt không vui bực bội hỏi:

- Người làm cái trò quái quỷ gì vậy?

Tái Thời Thiên gượng cười đáp:

- Giang hồ hiểm ác, phúc họa khó lường, lại thêm bọn Thần Long bang ngày càng lộng hành.

Tái Thời Thiên mời Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ vào trong lều rồi đem đồ ăn ra cho hai người, đoạn kêu họ nghỉ ngơi cho khỏe.

Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ ăn xong tinh thần phấn chấn hẳn lên, song cũng không muốn nghỉ ngơi bởi vì có chuyện cấp bách cần phải làm.

Tiểu Thiên Sứ càng nóng nảy hơn, vừa ăn xong đã vội lên tiếng hối thúc:

- Tái đại ca, chúng ta phải đi lẹ lên nếu không Trần Phong sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng đó.

Tái Thời Thiên nghe vậy liền hấp tấp hỏi:

- Trần Phong đại ca bị sao rồi?

Tiêu Dật lên tiếng kể lại:

- Thần Long bang nghe nói phân đàn Cái Bang ở Giao Iông không chịu nghe theo lệnh của Tử Long đàn liền phái bọn hắc y sát thủ trong hắc y đội tới hạ độc thủ sát hại đệ tử Cái Bang, Trần Phong hiện bị chúng bắt giam tại Ngũ Liên đường, trong sơn cốc vùng Ngũ Liên sơn.

Tái Thời Thiên nghe Trần Phong bị bắt, liền hậm hực bảo:

- Hừ, bọn Thần Long bang đúng là cả gan, dám bắt Trần Phong đại ca. Hừ, ta sẽ không tha mạng cho bọn chúng đâu.

Tiểu Thiên Sứ lên tiếng khen:

- Tái đại ca thật là người trọng nghĩa khí, hết lòng với bằng hữu, chúng ta hãy đi lẹ lên.

Tái Thời Thiên đóng cửa lều lại, trước mộ phần của thân mẫu quỳ xuống bái lạy rồi nói:
- Mẫu thân, hài nhi bất hiếu, hôm nay ân sư gặp nạn, hài nhi phải đến tiếp cứu, sau này hài nhi sẽ quay về đây mong mẫu thân tha tội cho hài nhi.

Đoạn chàng bái lạy ba cái rồi cùng với Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ thi triển khinh công lẻ làng phóng thẳng về phía Ngũ Liên đường ngay trong đêm.

Chẳng bao lâu ba người đã đến Ngũ Liên đường, thấy tòa đại viện tĩnh lặng vô cùng.

Tiểu Thiên Sứ vẫn đứng ở ngoài canh cửa, Tái Thời Thiên và Tiêu Dật nhảy vọt qua tường, phi thân nhẹ nhàng vào trong nội viện.

Phía trong đại viện vắng lặng không một bóng người.

Tiêu Dật đến gian phòng nhỏ mà lúc trưa chàng đã gặp Trần Phong, nhưng phía trong phòng cũng trống trơn, không còn thấy tung tích của Trần Phong đâu nữa.

Tái Thời Thiên vội bảo:

- Không xong rồi, Trần Phong bị chúng mang đi rồi, chúng ta phải cấp tốc đuổi theo mới mong cứu được.

Tiêu Dật cũng nói:

- Hắc y nhân nhất định sẽ mang Trần Phong xuôi xuống phía nam, chúng ta cũng thuận đường, vậy thì cùng đuổi theo bọn chúng để giải cứu cho Trần Phong cũng không có chi trở ngại.

Ba người vội vàng rảo bước khắp Ngũ Liên thành, song vẫn không phát giác ra tung tích bọn hắc y nhân, thế là ba người rời Ngũ Liên thành đi xuống phía nam vào thành Lâm Nghi để tra xét tung tích bọn hắc y nhân.

Trong thành Lâm Nghi, ba người phân ra ba đường để truy xét ba nơi. Tái Thời Thiên đi tra xét khắp các tửu điểm. Tiểu Thiên Sứ rảo khắp các khách điểm, khách trạm. Còn Tiêu Dật tra xét khắp các kỹ viện trong thành, sau đó cùng tụ họp tại Mỹ Vị tửu điểm để thông báo.

Tái Thời Thiên cùng Tiểu Thiên Sứ đang ngồi bên trong, nét mặt nhăn nhó rầu rĩ, xem ra hai người không truy tìm ra tung tích bọn hắc y nhân rồi.

Tiêu Dật lúc này đi vào mặt mày hớn hở thậm nói nhỏ vào tai Tái Thời Thiên và Tiểu Thiên Sứ, hai người nghe qua liền cao hứng ăn uống, nét mặt tươi vui không hề có chút phiền muộn.

Ăn xong bữa cơm ngon lành cả ba cùng phi thân thẳng về hướng Nghi Thủy hà.

Nơi Nghi Thủy hà gió yên sóng lặng, một chiếc thuyền vừa rời khỏi bến chèo ra giữa dòng sông.

Ba người đứng trên bờ đồng thanh cất tiếng kêu to:

- Thuyền gia ngừng... ngừng lại đi.

Chiếc thuyền chẳng những không dừng lại mà còn cố căng buồm chèo nhanh hơn, song vì gió quá nhẹ không đủ sức đẩy thuyền đi nhanh được.

Lúc này từ trong khoang thuyền có một gã hắc y nhân gầy ló đầu ra, gã gầy này chính là Chu Tử, đội trưởng của hắc y đội, một thủ hạ thân tín của Mã đàn chủ.

Chu Tử cười sảng sặc:

- Nè, tiểu tử kia mi gọi cái gì vậy, muốn cứu người hả? Hắc hắc... nếu muốn đi cùng thì bay lên thuyền này với ta đi cho vui, hắc hắc...

Tiêu Dật tức tối dậm chân la lên:

- Trễ quá, chúng ta đến trễ rồi, hừ, tức quá là tức.

Tiểu Thiên Sứ cũng la lớn:

- Nè, bọn kia có gan thì chèo thuyền lại đây.

Năm gã hắc y nhân trên thuyền nghe vậy liền cất tiếng cười ngạo nghễ, la lớn tiếng:

- Ha... ha.. ha... tiểu tử đến đây thử coi! Ha ha...

Tái Thời Thiên lặng im không nói một lời, âm thầm vận công lực chạy đến sát mé sông rồi lẳng lẳng đề khí thi triển thuật khinh công thượng thừa lướt đi trên mặt nước như bay, tựa như là đi trên mặt đất vậy.

Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ thấy vậy buột miệng khen:

- Thuật khinh công của Tái đại ca thiệt là cao siêu quá!

Bọn hắc y nhân trên thuyền thấy thế cũng trở mắt kinh ngạc, đứng ngẩn người ra.

Trong nháy mắt Tái Thời Thiên đã đứng trên đầu thuyền quát lớn:

- Lũ cuồng đồ Thần Long bang, các người mau thả Trần Phong ra thì ta sẽ tha mạng, bằng không tất cả bọn người sẽ làm mồi cho cá đó

Mấy gã hắc y nhân lập tức xông tới, thừa lúc Tái Thời Thiên còn chưa đứng vững định hạ thủ xô chèo xuống nước.

Bọn chúng đâu biết rằng tuyệt kỹ Xuất thủ vô ngân của Tái Thời Thiên lợi hại vô cùng, bọn chúng còn chưa kịp động thủ thì Tái Thời Thiên đã đẩy tới một chiêu “Xuất thủ vô ngân” đánh văng một gã xuống sông, năm tên còn lại thấy vậy phát hoảng không dám tiến tới nữa. Gã gầy Chu Tử lớn tiếng la hét như điên:

- Tiến lên, huynh đệ chúng ta kẻ trước người sau tấn công, xô hẳn xuống sông để báo thù, mau lên đừng có sợ.

Tái Thời Thiên nghe vậy cười thầm trong bụng:

- “Hà, cái lão quỷ gầy này làm sao mà la lối om sòm vậy, phải cho hẳn xuống nước trước mới được.”

Gã gầy Chu Tử đang la hét, không ngờ Tái Thời Thiên nhào tới, hữu cước tung ra sử dụng chiêu “Xuất cước vô tích” đá gã lộn cổ xuống sông.

Chợt nghe...

Bịch... ùm!

Bọt nước bắn tung tóe ướt cả mạn thuyền.

Bốn gã hắc y nhân còn lại thấy vậy, song vẫn ngoan cố không chịu quy thuận, lại còn dùng độc chiêu định xô Tái Thời Thiên ngã nhào xuống sông.

Thấy thế Tái Thời Thiên càng thêm tức giận thi triển một lúc liên tiếp năm chiêu “Xuất thủ vô ngân” đánh cho bốn tên còn lại rút hết xuống dòng sông.

Những thanh âm trầm đục vang lên, bốn gã hắc y nhân không biết bơi, lại bị trọng thương nên chìm ngấm dưới sông.

Lão lái thuyền kinh hãi nhẩy vào trong khoang chạy trốn.

Con thuyền không có người lái, xoay tròn giữa dòng.

Tái Thời Thiên lục lợi trong khoang tìm kiếm Trần Phong, nhưng trừ số hành lý của bọn hắc y nhân ra trên thuyền không còn gì khác.

Tái Thời Thiên vội mời lão chèo tuyền ra bảo lão hạ buồm xuống, quay thuyền lại đón Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ.

Lúc thuyền sắp tấp vào bờ, Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ vội phóng lên trên khoang.

Tiêu Dật cất tiếng hỏi:

- Tái đại ca, Trần Phong có ở trên thuyền không?

Tái Thời Thiên lắc đầu:

- Ta kiếm không thấy.

Tiểu Thiên Sứ hừ lên một tiếng:

- Mấy cái tên hắc y nhân chết bầm này quả là quỷ quyết, chắc là bọn chúng giấu Phi mao cước Trần Phong vào nơi nào rồi đó.

Tiêu Dật gật đầu tán thành:

- Đúng đó, con thuyền lớn như vậy, chúng ta thử tìm kỹ lại coi, nhất định là sẽ tìm thấy mà.

Từ sạp thuyền đến đáy thuyền, rồi từ đuôi thuyền đến đầu mũi thuyền, ba người đều không bỏ qua nơi nào, cuối cùng Tiểu Thiên Sứ đã tìm ra được Trần Phong.

Trần Phong bị điểm huyết rồi giấu vào sau đồng củi phía sau gần đuôi thuyền.

Tái Thời Thiên vội giải khai huyết đạo cho Trần Phong, đoạn vận công chữa trị thương thế cho Trần Phong.

Trần Phong từ từ tỉnh lại, cất giọng yếu ớt nói với ba người:

- Đa tạ các vị đã cứu mạng ta.

Tái Thời Thiên bảo:

- Trần đại ca cứ nằm nghỉ đi, đừng nói nữa, chúng ta cùng xuống phương nam để gặp sư phụ ta là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân.

Tiêu Dật nói với lão lái thuyền:

- Thuyền gia, hãy nhổ neo giương buồm ra khỏi Nghi Thủy hà rồi qua Nhập Vân hà đi thẳng xuống thành Tô Châu cho ta.

Lúc này bỗng có gió đông nam thổi đến, chiếc thuyền căng buồm lướt đi như bay về hướng nam.

Lão lái thuyền cực kỳ lão luyện, lái thuyền khéo léo vô cùng, chỉ trong vòng hai ngày hai đêm đã đến được thành Tô Châu danh tiếng vang dội khắp vùng Giang Nam.

Bốn người liền xuống thuyền đi dạo quanh thành Tô Châu.

Bởi vì Tái Thời Thiên lần đầu tiên đến Tô Châu, nên phong cảnh Lâm Viên xinh đẹp ở đây không khỏi làm cho chàng trầm trồ thán phục.

Tiêu Dật dẫn chàng đi qua Lục Môn rồi dạo quanh Hồ Khẩu sơn một vòng, đoạn nói cho chàng biết bang chủ Thần Long bang Ngã Thị Ngã đã chiếm cứ Kiếm Trì sơn trang đuổi Lý trang chủ đi từ mấy tháng nay.

Tái Thời Thiên nghe vậy phần nộ mắng chửi:

- Lão tặc Ngã Thị Ngã này lộng hành quá sức, ta nhất định sẽ làm cho Thần Long bang không ngóc đầu lên nổi, để trừ hậu họa cho võ lâm.

Phong cảnh Tô Châu tươi đẹp, song ba người không dám lưu lại đây lâu mà phải cấp tốc trở về gặp Vu Phong.

Cuối cùng cả bốn người đã trở về sơn cốc nơi quần hùng nghĩa hiệp đang tụ họp.

Vu Phong nghe tin ái đồ Tái Thời Thiên đã đến liền cùng quần hùng ra ngoài nghênh tiếp.

Tái Thời Thiên quỳ xuống đất bái lạy:

- Đồ nhi đã đến. Người có điều chi phân phó.

Trần Phong cũng vái chào:

- Vu tiên bối, đệ tử Cái Bang Phi mao cước Trần Phong kính bái.

Vu Phong cao hứng tươi cười nói:

- Tốt, tốt lắm.

Tái Thời Thiên bước tới lấy con tiểu kim quy ra đoạn trịnh trọng dâng lên đưa cho Vu Phong.

- Tiểu kim quy đây xin sư phụ thu nhận.

Vu Phong không hề khách khí, nhận con tiểu kim quy rồi bỏ vào trong ngực áo.

Tiểu Lạc khẽ buông tiếng thở dài nuối tiếc, xem ra con tiểu kim quy khó mà về tay mình.

Vu Phong nghiêm nghị nói:

- Chuyện này tuyệt đối cơ mật, tối đến về phòng ta sẽ nói sau.

Màn đêm phủ xuống, trong phòng của Vu Phong hai người đang hàn huyên với nhau, càng lúc càng thân mật.

Tái Thời Thiên kể cho sư phụ nghe việc chàng đã tìm ra di cốt của mẫu thân, khiến Vu Phong cực kỳ cảm động.

Vu Phong cũng đem chuyện huyết chiến với Thần Long bang ở Long Hồ tiêu cực kể cho chàng nghe, lại thêm quần hùng võ lâm hi vọng ờ đang quyết chí diệt trừ Ngã Thị Ngã xóa sổ Thần Long bang để trừ hại cho giang hồ.

Tái Thời Thiên nghe xong trong lòng hết sức tức giận, hậm hực nói:

- Sư phụ à, vậy thì đồ nhi quyết cùng với chư vị tiên bối trừ diệt Thần Long bang.

Vu Phong thấy thế cao hứng nói tiếp:

- Lần này ta sai Tiêu Dật đi tìm con là có một việc cực kỳ quan trọng đó.

Tái Thời Thiên nóng nảy hỏi:

- Chuyện gì vậy sư phụ?

Vu Phong liền đem chuyện bang chủ Thần Long bang có đôi găng tay Trường Bạch thần lực quyền, cực kỳ lợi hại, mỗi khi đeo nó có thể làm tăng thêm ba thành công lực nói cho Tái Thời Thiên nghe.

Tái Thời Thiên mỉm cười nói với Vu Phong.

- Sư phụ, người khỏi cần nói nữa, đồ nhi cũng biết rồi, dụng ý của sư phụ là lấy trộm nó chứ gì?

Vu Phong gật đầu.

Tái Thời Thiên cả quyết nói:

- Sư phụ cứ yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ lấy được nó mà.

Vu Phong gật gù:

- Người nói như vậy thì ta yên tâm rồi, nhưng mà lần này việc hệ trọng vô cùng. Ngã Thị Ngã lại không phải là kẻ tầm thường, bởi vậy người cũng phải hết sức cẩn thận khi hành sự không được sơ suất nếu không hậu họa sẽ không sao tả xiết.

Tái Thời Thiên lắng tai nghe kỹ rồi nói với Vu Phong:

- Đồ nhi sau khi làm xong công việc này sẽ quay về cạnh mộ mẫu thân ba năm, đợi hết ba năm rồi đồ nhi sẽ theo hầu sư phụ để báo đáp công ơn của người.

Vu Phong nghe Tái Thời Thiên nói, trong lòng lão càng thêm cảm động, liền gật đầu:

- Được, ta đồng ý!

Tái Thời Thiên theo lời Vu Phong phân phó chạy đi tìm Tiêu Dật rồi hai người cùng đi thẳng đến thành Tô Châu.

Tại thành Tô Châu, Tái Thời Thiên và Tiêu Dật nhanh chóng tìm ra tổng đàn của Thần Long bang không mấy khó khăn bởi vì đây chính là sông bạc do Mã đàn chủ thiết kế lập nên mà Tiêu Dật đã có lần đến đây.

Vừa vào đến sông bạc, Tiêu Dật cảm thấy hứng thú, còn Tái Thời Thiên chỉ miễn cưỡng, trong bụng chỉ nghĩ làm sao cho mau gặp Lăng Vân Phi để kiếm cách lấy trộm Trường Bạch thần lực quyền bảo bối của Ngã Thị Ngã.

Bởi có thuộc hạ của Lăng Vân Phi hồn báo nên Tiêu Dật biết rõ qui củ của sông bạc, chỉ có thắng mới được xuống tầng hai chơi tiếp, còn nếu như muốn xuống tầng ba thì phải có đồ kỹ cao siêu thì mới mong có hy vọng.

Tiêu Dật và Tái Thời Thiên đến trước một cái bàn đồ xí ngẫu chỉ thấy có một gã hắc y nhân đứng làm cái, còn chung quanh đã có không ít người vây quanh.

Gã hắc y nhân lớn tiếng la:

- Ai muốn đến đây thử sức thì đến lệ lên!

Tiêu Dật bước tới lên tiếng:

- Ta đến đây thử vận may với người một ván.

Nói rồi chàng lấy ra một tấm ngân phiếu một ngàn lạng bạc đặt lên trên bàn.

Gã hắc y nhân cầm cái lại la lớn:

- Có người nào chơi nữa không, mau đặt bạc xuống đi, trể là không có cơ hội đâu.

Trong đám người xung quanh có kẻ đặt cho tên hắc y nhân cũng có người theo phe Tiêu Dật, song hắc y nhân được đặt nhiều hơn còn Tiêu Dật thì chỉ có một số ít mà thôi.

Có kẻ đặt ra mười lạng bạc, cũng có người to gan đặt trăm lạng bạc, song không ai dám mạo hiểm đặt đến ngàn lạng bạc.

Hắc y nhân thấy có nhiều người chơi đặt ba ra liền cầm mấy hột xí ngẫu lắc lắc trong tay miệng lẩm bẩm:

- Điểm nhỏ đi, điểm lớn dừng, sáu con lục mau nghe lệnh ta.

Nói dứt lời gã ném mấy hột xí ngẫu lên trên bàn.

Ba hột xí ngẫu dường như biết nghe lời, xoay tròn mấy vòng rồi dừng lại để lộ ra mười tám điểm.

Tiêu Dật thấy vậy cũng lẩm nhảm trong miệng:

- Điểm lớn đi, điểm nhỏ dừng.

Quả nhiên điểm nhỏ dừng lại, điểm lớn đã đi đâu hết.

Ba hột xí ngẫu còn lại một hột ba điểm, một hột hai điểm, còn hột cuối cùng chỉ có một điểm.

Tổng cộng gã hắc y nhân được hai mươi bốn điểm.

Bây giờ đến phiên Tiêu Dật đổ xí ngẫu, chàng cũng cầm sáu hột lên thăm thì:

- Điểm lớn là bằng hữu của ta.

Sáu hột xí ngẫu lại xoay tròn trên bàn.

Gã hắc y nhân luôn miệng nói:

- Nhỏ nhỏ đi coi.

Ba hột đầu tiên dừng lại, một hột bốn điểm, một hột năm điểm, còn một hột duy nhất được sáu điểm, cộng lại chỉ được mười lăm điểm mà thôi.

Gã hắc y nhân thấy vậy liền đưa mắt nhìn vào ba hột còn lại nói tiếp:

- Nhỏ, nhỏ nữa đi.

Ba hột xí ngẫu còn lại để lộ ra một hột hai điểm, một hột bốn điểm và hột cuối cùng năm điểm.

Cộng lại Tiêu Dật được hai mươi sáu điểm, hơn gã hắc y nhân hai điểm.

Thế là Tiêu Dật được hai ngàn lạng bạc, gã hắc y nhân đang muốn chơi thêm nữa, nhưng đã nghe Tiêu Dật bảo:

- Ta muốn thắng cấp đánh lớn hơn nữa.

Gã hắc y nhân hiểu ý vội dẫn Tái Thời Thiên và Tiêu Dật xuống dưới tầng hai của sòng bạc.

Dưới đây quy củ có khác hơn, phàm ai muốn chơi, số bạc ít nhất phải đặt là một vạn lạng, còn nhiều nhất là mười vạn lạng không hơn không kém.

Cho dù phải có số bạc lớn như vậy, song cũng có không ít kẻ mê đồ bạc lao xuống dưới đây mong được phát tài, giàu có, vì vậy chỉ qua mấy ván có kẻ đã tán gia bại sản, bơ vơ không cửa không nhà.

Các chơi ở dưới đây cũng khác phía trên, chủ yếu dùng bàn quay số để ăn thua.

Lúc đầu Tiêu Dật chỉ đặt một vạn lạng bạc vào ở nhất vạn. Chiếc bàn quay số di chuyển qua ô nhất vạn, nhị vạn, ngũ vạn, rồi nhị thập vạn, tam thập vạn, ngũ thập vạn. Chiếc kim từ từ qua ô nhất bách vạn như muốn dừng, song lại cố nhích qua một chút gần với ô nhất vạn của Tiêu Dật.

Tiếng ồn ào của mấy người đặt vào ô nhất bách vạn, ha ha... nhất bách vạn rồi.

Những người đặt bạc vào ô nhất vạn cũng hét lớn:

- Nhất vạn, nhất định đúng là nhất vạn không sai,

Gã hắc y nhân làm cái thận trọng cầm thước đo, quả nhiên cây kim ép gần sát vào ô nhất vạn của Tiêu Dật.

Thế là Tiêu Dật lại thắng, lần này chàng ăn được mười vạn lạng bạc.

Tái Thời Thiên thấy Tiêu Dật thắng liền hối chàng hãy đi lên.

Tiêu Dật chậm rãi đáp:

- Tái đại ca đừng có nóng mà, quy củ ở đây phải thắng ba bàn mới được xuống tầng dưới.

Tái Thời Thiên đành phải đứng đợi, ván thứ hai Tiêu Dật lại ăn nữa, số bạc của chàng giờ đã là một trăm vạn lạng.

Ván thứ ba Tiêu Dật đặt hết xấp ngân phiếu một trăm vạn lạng xuống bàn, Tiểu Thiên Sứ thấy thế cũng phải đổ mồ hôi lạnh lo lắng cho Tiêu Dật.

Cây kim trên bàn quay lại di động từ ô nhất vạn chuyển dần xuống ô tam vạn, ngũ vạn rồi bát thập vạn, cửu thập vạn.

Cây kim chậm dần rồi từ từ dừng lại ở ô nhất bách vạn.

Tiêu Dật đang mừng thầm bỗng nhiên cây kim nhích qua ô nhất vạn làm cho Tiêu Dật toát mồ hôi lạnh, mặt xám ngắt, tiếc bao công sức này giờ, phút chốc biến thành mây khói.

Đột nhiên chiếc kim như có phép thần lại tiếp tục dao động từ từ lướt qua các ô rồi dừng lại ở ô nhất bách vạn.

Tiêu Dật mừng quá nhảy lên la lớn:

- Ta thắng rồi.

Tái Thời Thiên đứng bên khẽ điếm nụ cười bí mật.

Lúc này một gã hắc y nhân bước đến bảo hai người:

- Mời nhị vị tiếp tục xuống tầng dưới chơi tiếp, tiểu nhân xin dẫn đường.

Tiêu Dật lắc đầu:

- Chúng ta không chơi nữa.

Gã hắc y nhân nghe vậy chột sa sầm nét mặt, khẽ “hừm” lên một tiếng.

Tiêu Dật thản nhiên nói:

- Chúng ta muốn gặp Lăng trang chủ Lăng Vân Phi, đây là lễ vật hội kiến.
Nói rồi chàng đưa xấp ngân phiếu ba trăm vạn lạng bạc cho gã hắc y nhân.
Hắc y nhân đưa mắt nhìn hai người một hồi đoạn hỏi:

- Các người là ai?

Tiêu Dật đáp:

- Chúng ta là người của Lăng Vân sơn trang, lúc trang chủ chúng ta gia nhập quý bang hai ta không có ở nhà, bây giờ mới đến đây được.

Gã hắc y nhân dẫn hai người đi ra phía sau rồi bảo hai người nằm lên trên giường, chiếc giường từ từ hạ xuống đem họ xuống tầng ba của sông bạc.

Lăng Vân Phi thấy Tiêu Dật đến biết chỗ Vu Phong có chuyện gì nên mới đến đây, liền ra tiếp đón hai người.

Tiêu Dật thấy Lăng Vân Phi liền nói:

- Lăng trang chủ, ngài đến gia nhập Thần Long bang không đem huynh đệ chúng ta đi theo, báo hại chúng tôi khổ quá.

Lăng Vân Phi cố ý buông tiếng thở dài:

- Lúc đó Lý Mộng Tường thừa cơ ta không phòng bị đột ngột đâm ta một kiếm, nếu như ta không nhanh chân tẩu thoát, e rằng bây giờ khó mà gặp lại các người.

Tiêu Dật lại nói tiếp:

- Chúng tôi lại không muốn cái lão điên Vu Phong Tử chôn sống nên mới không quản cực khổ hiểm nguy cố tìm đến đây.

Lăng Vân Phi gật đầu:

- Đúng đó, ta đi thì chừ huynh đệ nhất định khó sống với lão điên Vu Phong Tử, hôm nay hai người đến được đây coi như chúng ta có cơ duyên với nhau đó.

Gã hắc y nhân đứng gần đó nghe ba người nói chuyện cực kỳ thân mật nên cũng không nghi ngờ gì liền nói:

- Lăng trang chủ, ngày hãy tiếp thuộc hạ ngài nhé, ta đi đây!

Đợi cho tên hắc y nhân đã đi ra, Lăng Vân Phi mới hạ giọng nói nhỏ:

- Tiêu Dật, người đến đây làm gì, nơi này nguy hiểm lắm, không phải đùa đâu.

Tiêu Dật chỉ vào Tái Thời Thiên:

- Vị này là Giao Đông đệ nhất thần thủ Tái Thời Thiên, đồ đệ của Vu tiên bối.

Lăng Vân Phi gật gù:

- Ta cũng đã nghe Vu huynh nói qua, có chuyện gì quan trọng cần đến ta vậy?

Tiêu Dật hạ giọng đáp:

- Tái đại ca và ta đến kiếm tiền bối lần này là để tìm cách lấy trộm Trường Bạch thần lực quyển.

Lăng Vân Phi nghe nói vô cùng cao hứng, bởi vì lão biết rõ Thần Long chưởng của Ngã Thị Ngã mà không có Trường Bạch thần lực quyển giúp sức thì cũng không có gì đáng sợ.

Hiện giờ nghe Tái Thời Thiên đến đây trộm Thần lực quyển, thì cảm thấy Vu Phong và quần hùng cực kỳ chu đáo.

Song Lăng Vân Phi chợt áp ứng:

- Nhưng mà...

Tiêu Dật nhanh miệng hỏi:

- Lăng trang chủ, có gì khó khăn vậy?

Lăng Vân Phi trầm ngâm:

- Chẳng những khó khăn mà còn nguy hiểm nữa kia.

Lăng Vân Phi không phải nói khoác, bởi vì Ngã Thị Ngã không phải là hạng người tầm thường, nếu không làm sao y dám lập ra Thần Long bang.

Tiêu Dật lắc đầu:

- Có gì mà phải sợ hãi, văn bối nghĩ Ngã Thị Ngã đâu phải là thần tiên.

Lăng Vân Phi gật đầu:

- Ngã Thị Ngã tuy không phải là thần tiên nhưng Thần long chưởng quả thật lợi hại ghê gớm, huống hồ lại có thêm Thần lực quyển giúp sức.

Lúc này Tái Thời Thiên mới nói:

- Lăng trang chủ nói đúng, Ngã Thị Ngã nếu như không có thực lực không có võ công siêu tuyệt thì khó khiến cho các bang phái khác đến gia nhập Thần Long bang.

Lăng Vân Phi gật đầu:

- Quả là không sai.

Tái Thời Thiên nói:

- Bây giờ chúng ta làm tùy viên của tiền bối tìm cơ hội đến Kiếm Trì sơn trang để tra xét coi lối vào ra sơn trang có dễ không rồi thử xem Ngã Thị Ngã thường để Thần Lực quyển ở đâu, rồi mới có thể kiếm cách để lấy trộm.

Lăng Vân Phi tán đồng:

- Ta xem ra phải làm như vậy trước cũng được.

Vậy là Tiêu Dật cùng Tái Thời Thiên trở thành thuộc hạ thân tín của Lăng Vân Phi.

Trưa hôm sau, đột nhiên có mật lệnh của Ngã Thị Ngã triệu hồi Lăng Vân Phi về Kiếm Trì sơn trang để bàn chuyện.

Tiêu Dật cùng Tái Thời Thiên nhân đó cũng theo Lăng Vân Phi đến Kiếm Trì sơn trang.

Đến Hồ Khẩu sơn, Ngã Thị Ngã lập tức mời Lăng Vân Phi vào trong nội thất bàn chuyện đại sự, còn Tiêu Dật và Tái Thời Thiên chỉ được đứng bên ngoài mà thôi.

Tái Thời Thiên ngắm nhìn xung quanh rồi lớn tiếng khen:

- Phong cảnh nơi đây thật là tươi đẹp.

Tiêu Dật hiểu ý liền cất tiếng phụ họa:

- Phải đó, có sơn thủy hữu tình lâu đài nguy nga tráng lệ, chỉ tiếc là thiếu mỹ nữ mà thôi.

Hai người phát giác ra chỉ có mấy gã hắc y nhân canh giữ trước sơn môn còn phía sau sơn môn và Vân Thiên Tự, nơi y nghỉ ngơi thì không có bóng dáng một gã hắc y nhân nào cả.

Xem ra Ngã Thị Ngã tự phụ võ công cao tuyệt nên không cần thuộc hạ canh gác cẩn mật.

Phía trong nội thất, Ngã Thị Ngã đang mật đàm với Lãng Vân Phi.

Ngã Thị Ngã nói:

- Lãng trang chủ xem ra ngày Thần Long bang thống nhất võ lâm đã không còn bao xa nữa.

Lãng Vân Phi không hiểu dụng ý của y nên cứ yên lặng không nói, chỉ chăm chú lắng nghe mà thôi.

Ngã Thị Ngã thấy Lãng Vân Phi chăm chú lắng nghe liền nói tiếp:

- Mã đàn chủ lần này xuất ngoại đi tảo trừ những kẻ cứng đầu không chịu hợp tác với Thần Long bang về bẩm báo rất đáng mừng, cái đám đệ tử Cái Bang ở Giao Đông không chịu nghe lệnh bang chủ của chúng lâu nay, giờ đã bị tiêu vong hết rồi.

Lãng Vân Phi vẫn không đổi sắc, chăm chú lắng nghe như cũ.

Ngã Thị Ngã dường như cũng đã quen nên lại nói tiếp:

- Ta muốn đợi Mã đàn chủ trở về lần này, chúng ta sẽ ra tay thống nhất võ lâm Trung Nguyên, bá chủ giang hồ.

Lãng Vân Phi lúc này mới lên tiếng:

- Bang chủ chuẩn bị làm thế nào?

Ngã Thị Ngã đáp:

- Ta đang muốn nghe ý kiến của người, ý kiến của người lúc nào cũng hữu dụng cả.

Lãng Vân Phi cười bảo:

- Bang chủ quá khen đó thôi, hôm nay người gọi lão hủ đến đây tất là bang chủ đã có kế sách hết rồi.

Ngã Thị Ngã thấy Lãng Vân Phi đoán đúng tâm tư của mình nên càng thấy việc mình mời Lãng Vân Phi đến đây là đúng.

Ngã Thị Ngã bèn nói tiếp:

- Thống nhất võ lâm cần phải có minh chủ, phải chọn nơi làm tổng đàn rồi còn phải thưởng xứng đáng cho những thuộc hạ có công lao...

Lãng Vân Phi khẽ lắc đầu.

Ngã Thị Ngã thấy Lãng Vân Phi lắc đầu liền nói:

- Mấy điều ta nói ra đều là những chuyện phải làm...

Lãng Vân Phi ôn tồn ngắt lời:

- Bang chủ à, võ lâm minh chủ chính là ngài đó, không thể nào chọn ai khác được.

Ngã Thị Ngã nghe vậy gật gù tỏ vẻ hài lòng nhưng hẳn đã biết dã tâm của Mã đàn chủ muốn thay mình làm minh chủ võ lâm, song không tiện nói ra.

Lãng Vân Phi lại nói tiếp:

- Còn việc chọn nơi làm tổng đàn thì không cần thiết, bang chủ chỉ cần thay đổi danh hiệu của Kiếm Trì sơn trang, đặt cho nó một danh hiệu mới là được rồi.

Ngã Thị Ngã nghe vậy liền mỉm cười hài lòng.

Lăng Vân Phi thấy Ngã Thị Ngã vui vẻ trong lòng thâm tức cười, song ngoài mặt vẫn nghiêm nghị như cũ, lại cất tiếng nói tiếp:

- Qui củ thì đã có sẵn rồi, bang qui của Thần Long bang có thể dùng được cho toàn thể võ lâm, còn thưởng công cho thuộc hạ thì ai đến gia nhập trước thì được thưởng trước.

Ngã Thị Ngã thập phần cao hứng, cười ha hả nói:

- Lăng trang chủ quả là cao kiến.

Lăng Vân Phi thấy Ngã Thị Ngã đã nghe lời mình bèn đem diệp kế của mình thuyết phục Ngã Thị Ngã:

- Bang chủ nói quả không sai, hiện giờ đã đến lúc thống nhất võ lâm, dù sao thì đa số các môn phái trong cửu đại môn phái võ lâm đã gia nhập Thần Long bang, vậy thì vào ngày rằm tháng tám, bang chủ nên khai mạc đại hội tể thí võ công để chính thức lên ngôi minh chủ võ lâm.

Ngã Thị Ngã vui mừng nói:

- Hay lắm, quả là hảo ý, hảo ý.

Lăng Vân Phi đặt ra kế này để tiêu diệt Ngã Thị Ngã bởi lão nghĩ rằng muốn diệt trừ Thần Long bang trước hết phải trừ cho được ma đầu Ngã Thị Ngã mới xong chuyện.

Trong đại hội võ lâm mà trừ được Ngã Thị Ngã, Thần Long bang như rấn mất đầu, tức khắc sẽ phải tan rã mà không cần quần hùng phải phí công.

Lúc này Ngã Thị Ngã đang mơ tưởng đến cảnh tượng mình thống nhất võ lâm Trung Nguyên lên ngôi minh chủ nên cười nói tiếp:

- Lăng trang chủ, từ lúc người gia nhập Thần Long bang đến giờ, các bang phái giang hồ đến xin hợp tác với Thần Long bang rất đông, sau này chức tổng quản sẽ là của người đó.

Lăng Vân Phi vội bảo:

- Bang chủ, chức tổng quản phải để cho Mã đàn chủ mới đúng.

Ngã Thị Ngã nhếch mép cất tiếng cười lạnh lẽo đoạn lắc đầu.

Lăng Vân Phi thấy thế bèn nói:

- Bang chủ, chuyện tể thí võ để lên ngôi minh chủ là tối quan trọng, còn chuyện khác thì để sau đó hãy tính.

Ngã Thị Ngã liền hạ giọng bảo:

- Thôi được, chuyện đó sau này hãy bàn, ngày mai ta sẽ phát thiệp mời các môn phái võ lâm đến dự đại hội tể thí võ của Thần Long bang.

-- o O o --

Hồi 24

Trừ Diệt Ma Đầu Thiên Hạ Thái Bình

Tuộc mật đàm đã xong, Ngã Thị Ngã tinh thần cực kỳ hưng phấn, trong lòng vui vẻ, nét mặt đặc ý vô cùng.

Lúc vừa ra khỏi cửa phòng, Ngã Thị Ngã nhìn thấy Tái Thời Thiên trong lòng thoáng kinh ngạc, hẳn có cảm giác thiếu niên này có nội lực cao thâm quá chừng.

Tái Thời Thiên nhìn Ngã Thị Ngã trong bụng càng kinh ngạc hơn bội phần, chàng không ngờ ma đầu Ngã Thị Ngã này lại có công lực cao thâm gần như tuyệt đỉnh.

Chỉ trong nháy mắt hai luồng nhãn quang chạm vào nhau, cả hai đều ngạc nhiên về công lực của đối phương.

Ngã Thị Ngã quay sang hỏi Lãng Vân Phi:

- Hai thiếu niên này là ai vậy?

Lãng Vân Phi vội đáp:

- Đây là hai thuộc hạ thân tín của lão hủ.

Ngã Thị Ngã chỉ vào Tái Thời Thiên rồi hỏi:

- Người tên là gì, theo hầu Lãng trang chủ được bao lâu rồi, sư phụ người là ai?

Tái Thời Thiên cung kính đáp:

- Tại hạ là Tiểu Thiên theo hầu Lãng trang chủ đã hai năm rồi, sư phụ của tại hạ là Ngọa Thiện Nhân.

Ngã Thị Ngã lẩm bẩm:

- Ngọa Thiện Nhân, Ngọa Thiện Nhân...

Đột nhiên Ngã Thị Ngã vỗ tay la lên:

- Sư phụ người có phải là được người giang hồ gọi là Xuất thủ vô ngân Ngọa tiên sinh.

Tái Thời Thiên gật đầu:

- Chính phải.

Ngã Thị Ngã cười bảo:

- Thật là cơ duyên, có cơ duyên, năm xưa ta muốn tỉ thí với Xuất thủ vô ngân, song không sao gặp được, nay có đồ đệ của Ngọa tiên sinh cũng là chuyện kỳ ngộ.

Tái Thời Thiên nghe Ngã Thị Ngã muốn tỉ thí võ công với mình liền cất tiếng thoái thác:

- Bẩm bang chủ, tại hạ không thể làm như vậy được.

Lãng Vân Phi cũng lo lắng vô cùng bởi vì Tái Thời Thiên đang mang trọng trách trên mình, vạn nhất tỉ thí võ công có xảy ra chuyện gì làm sao mà kiếm người thay thế được.

Nghĩ đến đây Lãng Vân Phi vội khuyên:

- Bẩm bang chủ, chúng ta còn nhiều việc cấp bách phải làm, hà tất phải đùa với Tiểu Thiên.

Ai ngờ Ngã Thị Ngã càng thêm hứng thú, vội bước tới nói nhỏ mấy câu vào tai Lăng Vân Phi:

- Ta biết người sợ y thất thủ chỗ gì, cứ yên tâm, ta hạ thủ lưu tình mà.

Lăng Vân Phi nghe vậy vẫn chưa an tâm, liền bước tới dặn dò chàng mấy câu rồi mới cho tử thí.

Tái Thời Thiên cũng muốn thừa cơ hội này để tìm hiểu chiêu số võ công của Ngã Thị Ngã.

Ngã Thị Ngã đưa Tái Thời Thiên đến dưới chân một bãi đất bằng phẳng tiện cho việc luyện tập võ công.

Ngã Thị Ngã nói:

- Tiểu Thiên, lâu nay ta nghe giang hồ truyền ngôn về môn tuyệt kỹ võ công Xuất thủ vô ngân, hôm nay ta phải đích thân lãnh giáo vài chiêu.

Tái Thời Thiên khiêm tốn đáp:

- Bang chủ quá khen đó thôi, tại hạ làm sao học hết được tuyệt kỹ võ công của sư phụ mình.

Ngã Thị Ngã lắc đầu:

- Người còn trẻ tuổi, không nên khách khí như thế, hãy xuất chiêu đi.

Tái Thời Thiên quan sát Ngã Thị Ngã liền phát giác ra y không hề có ác ý, chẳng qua chỉ là cao hứng muốn ấn chứng võ công mà thôi.

Ngã Thị Ngã luôn miệng hối thúc chàng động thủ.

Nhưng mà Tái Thời Thiên lại có ý nhường đối phương xuất chiêu trước.

Ngã Thị Ngã không biết làm sao đành phải xuất chiêu trước.

Song thủ của Ngã Thị Ngã vươn ra theo thế “Thiên ngoại phi long” chụp xuống đỉnh đầu Tái Thời Thiên.

Tái Thời Thiên vừa nhìn thấy biết y đã sử dụng Thần Long chưởng pháp, chàng vội vàng xoay người sử dụng tuyệt kỹ Xuất thủ vô ngân nghênh tiếp.

Chỉ thấy La Hán quyền, Nhị lang quyền, Đường lang quyền, Ứng trảo quyền, Bát quái quyền, Lục hợp quyền cùng hòa vào nhau đánh tới lẹ như gió cuốn, hư hư thực thực, biến ảo khôn lường.

Ngã Thị Ngã nghiêng đông né tây, nhảy lên hụp xuống, trong phút chốc tay chân bấn loạn không biết xử trí ra sao. Tuy vậy Ngã Thị Ngã không hổ danh là cao thủ đệ nhất võ lâm, dù lâm nguy vẫn không kinh hãi, cứ điềm tĩnh sử dụng chiêu thức “Thần Long náo hải”, “Bạch long dị đầu”, “Ô long hí thủy” trong Thần long chưởng pháp để đối phó.

Tái Thời Thiên thấy thế liền nhích động thân hình, thi triển tuyệt học Xuất cước vô tích để hóa giải võ công độc môn Thần Long chưởng pháp của đối phương.

Song cước của chàng bất ngờ biến ảo dị thường, nội cước, ngoại bát cước liên hoàn phóng ra, chẳng những hóa giải dễ dàng các chiêu thức của Thần Long chưởng pháp, mà còn bức bách Ngã Thị Ngã phải liên tục thoái lui.

Thốt nhiên y la lên một tiếng:

- Tiểu Thiên, quả là hảo thân thủ.

Nói chưa dứt lời, Ngã Thị Ngã đã nhún mình lộn ngược ra sau thoát khỏi vòng chiến.

Thấy vậy Lăng Vân Phi đứng bên mới thở phào nhẹ nhõm.

Tái Thời Thiên cũng dừng tay, hạ giọng nói:

- Bang chủ quá khen đó thôi!

Ngã Thị Ngã cao hứng cười bảo:

- Đâu có, quả thực là hảo thân thủ đó.

Lăng Vân Phi vội bước tới bảo:

- Bang chủ, chúng ta quay về phòng nghỉ ngơi đi.

Ngã Thị Ngã cất tiếng cười vang:

- Ha ha ha... không mệt, không mệt. Không cần phải nghỉ đâu, để ta với Tiểu Thiên tử thí thêm một chút nữa.

Lăng Vân Phi nhăn mặt cười khổ:

- Bang chủ à, hôm nay ngài hứng chí quá đáng đó.

Ngã Thị Ngã cười đắc ý:

- Quả là có thể, quả là có thể mà.

Lăng Vân Phi rầu rĩ hỏi:

- Bẩm bang chủ, ngài định tử thí gì nữa?

Ngã Thị Ngã cao hứng cười đáp:

- Chúng ta thử coi công lực hai bên ra sao?

Lăng Vân Phi nghe nói tử thí chưởng lực liền thất kinh ngăn lại, mặt biến sắc:

- Bẩm bang chủ, không thể như vậy được. Công lực của Tiểu Thiên làm sao sánh bằng người được.

Ngã Thị Ngã điềm nhiên đáp:

- Lăng trang chủ, công lực của Tiểu Thiên cao đến đâu ta biết mà, người hà tất phải lo lắng làm chi.

Tái Thời Thiên cũng đang muốn thử coi công lực của Ngã Thị Ngã ra sao để tiện đường coi xem Thần Lực quyền y cất ở đâu, nên cũng lên tiếng:

- Bẩm bang chủ, chưởng lực Thần Long chưởng đệ nhất thiên hạ, xin người hạ thủ lưu tình.

Ngã Thị Ngã vội đáp:

- Cái đó đương nhiên rồi.

Tái Thời Thiên vội đưa song chưởng lên trước ngực, chuẩn bị nghênh tiếp chưởng lực của đối phương.

Ngã Thị Ngã vận công đẩy ra sáu thành công lực. Tái Thời Thiên thấy một luồng kinh lực mãnh liệt ào tới, liền vận công giơ song chưởng ra nghênh tiếp.

Bùng!

Một thanh âm trầm đục vang lên, Tái Thời Thiên bị luồng chưởng lực đẩy lui ra sau hơn một trượng.

Ngã Thị Ngã thấy thế buột miệng khen:

- Công lực của người khá lắm!

Tái Thời Thiên cũng biết Ngã Thị Ngã mới dùng sáu thành công lực mà đã khiến chàng phải thoái lui hơn một trượng, đủ biết công lực y đã đến mức đáng sợ.

Lăng Vân Phi thấy Tái Thời Thiên tiếp được chưởng của Ngã Thị Ngã cũng phải thâm phục, lão biết Tái Thời Thiên không phải là hạng tầm thường.

Ngã Thị Ngã lại bảo tiếp:

- Tiểu Thiên, hãy chuẩn bị tiếp thêm một chưởng của ta.

Tái Thời Thiên không dám khinh thường, vội vận công, song thủ để trước ngực thủ thế.

Ngã Thị Ngã lại đẩy ra một chưởng, lần này y dùng đến bảy thành công lực.

Tái Thời Thiên không dám liều mạng, dùng ngạnh công để nghênh tiếp, liền xuất chiêu “Dương liễu tùy phong”, cong người uốn mình theo luồng chưởng lực để nghênh tiếp.

Dùng nhuyễn công để đối phó, tuy không bị nội thương nhưng nếu bộ pháp không vững lại thêm nội lực kém sẽ bị ngã nhào xuống đất xung đầu bể trán.

Chỉ nghe...

Bình!

Tái Thời Thiên tuy đã dùng nhuyễn công để đối phó, song vẫn bị luồng chưởng lực ghê gớm ập tới, thân hình chàng bị đẩy lui ra xa tám trượng, khó khăn lắm mới đứng vững lại được.

Ngã Thị Ngã cao hứng khen:

- Tuy còn niên thiếu mà có thể tiếp được hai chiêu Thần Long chưởng của ta, thật là có bản lĩnh đó!

Tái Thời Thiên vội đáp:

- Đó là do bang chủ hạ thủ lưu tình, tại hạ muôn phần cảm kích.

Ngã Thị Ngã nghe vậy đắc ý cười lên một tràng dài:

- Ha ha ha....

Tái Thời Thiên, Lăng Vân Phi và Tiêu Dật cũng bật cười vui vẻ.

Ngã Thị Ngã lại gọi:

- Tiểu Thiên lại đây với ta!

Lăng Vân Phi sợ hai người lại tử thí nội công nên vội ngăn lại.

- Bang chủ à, lần này thì không được động thủ.

Ngã Thị Ngã bật cười:

- Ta biết rồi, trang chủ chớ lo, ta không làm gì Tiểu Thiên nữa đâu.

Nghe vậy Lăng Vân Phi mới thở phào nhẹ nhõm:

- Bang chủ, nếu như không có việc gì nữa, chúng tôi xin được cáo từ.

Ngã Thị Ngã vội ngăn lại:

- Lãng trang chủ, hôm nay người không được về, hãy lưu lại đây đàm luận với ta cho vui. Lãng Vân Phi nghe vậy mừng thầm trong bụng, cơ hội trời cho thì không nên bỏ lỡ. Tái Thời Thiên càng cao hứng hơn bội phần, cơ hội tốt tự nhiên đến, không cần phải phí công sắp đặt mà cũng thành.

Tuy thế Lãng Vân Phi ngoài mặt vẫn làm bộ chối từ:

- Chúng tôi ở đây e không tiện lắm...

Ngã Thị Ngã mỉm cười:

- Có gì mà không tiện, các người cứ ở lại đây với ta.

Thế là ba người lưu lại Hồ Khẩu sơn với Ngã Thị Ngã vừa đi dạo vừa đàm luận về tuyệt kỹ võ công của các môn phái trên giang hồ.

Tối đến cả bốn người nghỉ tại Vân Thiên tự, lẽ ra Lãng Vân Phi phải ngủ chung phòng với Ngã Thị Ngã, song y lại đổi ý muốn ngủ chung phòng với Tái Thời Thiên, làm cho Lãng Vân Phi phải ngủ chung với Tiêu Dật.

Ngã Thị Ngã rất thích Tái Thời Thiên, y cho chàng ngủ chung giường với y. May mắn thay lúc y trút bỏ y phục, nằm ngủ. Từ trong ngực y rơi ra hai chiếc bao tay được khâu bằng da con tử điều màu tía.

Tái Thời Thiên thấy được liền cất tiếng hỏi:

- Bang chủ à, cái này là thứ đồ chơi gì mà đẹp quá vậy?

Ngã Thị Ngã thấy chàng hỏi quá ngây thơ liền đáp:

- Tiểu Thiên, đây là Trường Bạch thần lực quyền, chứ không phải là đồ chơi đâu.

Tái Thời Thiên ngơ ngác hỏi:

- Bang chủ, Trường Bạch thần lực quyền này có công dụng gì?

Ngã Thị Ngã liền ôn tồn giải thích:

- Đôi Trường Bạch thần lực quyền này có công dụng rất lợi hại, ai đeo nó vào thì người đó sẽ tăng thêm ba thành công lực.

Tái Thời Thiên trở mắt ngạc nhiên:

- Bang chủ, Thần Long chưởng của người vô địch thiên hạ, thì cần gì đến vật này nữa, hãy cho Tiểu Thiên để luyện công đi.

Ngã Thị Ngã mỉm cười lắc đầu:

- Tiểu Thiên, hiện giờ thì không được. Đợi khi nào ta làm mình chủ võ lâm lúc đó thu nhận người làm đồ đệ thì ta sẽ cho người cái này.

Thế là chàng cao hứng nói:

- Bẩm sư phụ, bây giờ đồ nhi bái lạy làm lễ nhập môn.

Nói rồi, chàng làm bộ như định quì xuống bái lạy.

Ngã Thị Ngã xua tay ngăn lại:

- Không được, không được. Ta thu nhận đồ đệ phải cử hành đại lễ mới được.

Tái Thời Thiên âu sầu nét mặt, tiu nghỉu hỏi:

- Vậy thì đệ tử còn đợi đến bao giờ mới được?

Ngã Thị Ngã đang lúc thập phần hưng phấn, liền cười bảo:

- Sắp đến rồi, lúc đại hội tủy võ xong xuôi. Ngày rằm tháng tám ta sẽ thụ người làm đồ đệ.

Tái Thời Thiên tỏ vẻ vui mừng, gật gù nói:

- Hay lắm, hay lắm.

Ngã Thị Ngã lúc này đã nhắm mắt cất tiếng ngáy vang như sấm.

Tái Thời Thiên cũng làm bộ nhắm mắt, song chàng không hề ngủ, chỉ mong sớm hoàn thành trọng trách sư phụ và quần hùng đã giao cho chàng.

Lát sau thấy Ngã Thị Ngã đã ngủ say, Tái Thời Thiên liền nhẹ nhàng dùng thuật “Thâu lương hoán trụ” lấy đôi Trường Bạch thần lực quyền rồi thay vào đó một đôi bao tay bằng da tử điều giống hệt Thần lực quyền.

Tái Thời Thiên quả thật không hổ danh Giao Đông đệ nhất thần thủ, xuất thủ linh diệu đến mức xuất thần nhập hóa.

Sáng hôm sau, Tái Thời Thiên giấu đôi thần lực quyền vào người, rồi cùng Lăng Vân Phi, Tiêu Dật cáo từ Ngã Thị Ngã rời khỏi Hồ Khẩu sơn quay về tổng đàn ở Tô Châu.

Trên đường đi, Lăng Vân Phi chợt hỏi:

- Người đã lấy trộm được bảo bối đó chưa?

Tái Thời Thiên đắc ý lấy Thần lực quyền đưa cho hai người xem, rồi lại bỏ vào trong ngực áo lại như cũ.

Tiêu Dật nổi tính hiếu kỳ liền nói:

- Đại ca cho tiểu đệ chơi thử nó một chút đi.

Lăng Vân Phi vội ngăn lại:

- Đây là hiểm địa, tai mắt của Thần Long bang khắp nơi, các người không được sơ ý. Lỡ xảy ra chuyện là hỏng đại sự đó.

Tiêu Dật đành phải thôi không còn nghịch Thần lực quyền nữa.

Lăng Vân Phi lại nói với Tái Thời Thiên:

- Hai người hiện giờ không thể trở về ngay được, mà cần phải lưu lại đây mấy ngày để cho bọn chúng dừng nghỉ hoặc, dù sao thì ngày rằm tháng tám cũng sắp tới rồi. Lúc tử chiến với Thần Long bang chúng ta phải âm thầm ra tay trợ giúp quần hùng ngăn bọn Thần Long bang sát hại tù nhân trong địa đạo.

Tiêu Dật gật đầu đồng ý. Tái Thời Thiên cũng không nói, bởi vì nhiệm vụ đã xong, có ở lại Tô Châu chơi mấy ngày cũng không hại gì.

Ba người lưu lại tổng đàn đợi đến ngày rằm tháng tám khai mạc đại hội tủy võ.

Mấy bữa sau giang hồ xôn xao bàn tán về chuyện Thần Long bang gửi thiệp mời các bang phái khắp nơi đến Hồ Khẩu sơn vào ngày rằm tháng tám để khai mạc đại hội tủy võ, nhằm suy tôn Thần Long bang chủ Ngã Thị Ngã lên làm minh chủ võ lâm Trung Nguyên bá chủ giang hồ.

Cửu đại môn phái võ lâm, rồi quần hùng hào kiệt giang hồ hai phái chính tà, các nhân vật hắc đạo có chút xú danh trên giang hồ đều nhận được thiệp mời của Thần Long bang.

Vu Phong cùng quần hùng nghĩa hiệp nghe tin này biết rằng thời cơ tiêu diệt Thần Long bang đã đến, hơn nữa thương thế của Tư Mã Vô Công và các cao thủ của Cửu Bại sơn trang hầu như đã bình phục, đủ sức đương cự với các cao thủ của Thần Long bang nên Vu Phong quyết định huy động toàn bộ lực lượng quyết một trận tử chiến với Thần Long bang. Quần hùng dự định từ mừng mười đi đến Tô Châu, dọc đường bố trí lực lượng để tối ngày mười bốn thừa lúc Thần Long bang sơ ý sẽ bất ngờ dùng lực lượng tinh nhuệ tiêu diệt bọn thủ hạ và đàn chủ các phân đàn của Thần Long bang khiến cho đại hội võ lâm của Ngã Thị Ngã vào ngày mười lăm sẽ không có viện binh hỗ trợ. Sau đó trong đại hội võ lâm, quần hùng sẽ công khai khiêu chiến với Ngã Thị Ngã, diệt trừ ma đầu để trừ họa cho thiên hạ.

Đảm trách việc phá hủy các phân đàn của Thần Long bang là các cao thủ trẻ tuổi mới được huấn luyện, mỗi nhóm đều có hai vị tiền bối võ lâm cầm đầu, hai người này nhất quyết phải là các cao thủ có kinh nghiệm giang hồ lão luyện.

Việc đối phó với Ngã Thị Ngã giao cho Tiểu Lạc.

Vu Phong, Lý Mộng Tường, Tiểu Thiên Sứ, Lê gia nhị vị tiểu thư cùng Tiểu Lạc làm lực lượng chủ yếu khiêu chiến với Ngã Thị Ngã tại đại hội võ lâm sắp tới.

Mọi việc an bài đã xong, quần hùng từ vùng sơn cốc bí mật tản đi các nơi để phá hủy các phân đàn của Thần Long bang.

Tiểu Thiên Sứ lưu luyện từ biệt lão ma đầu.

Lão ma đầu lặng im không nói gì chỉ trờu mếu dăm dăm nhìn Tiểu Thiên Sứ đoạn buông tiếng thở dài.

Tiểu Lạc thấy thế liền nói:

- Xin lão bá cứ yên tâm, tiểu bối sẽ lo lắng cho Tiểu Thiên Sứ, bảo đảm Tiểu Thiên Sứ sẽ là người có ích mà.

Lão ma đầu trầm giọng bảo:

- Gian hồ đa sự phiền phức, làm sao không nhiễm mùi huyết tanh, chi bằng tiêu dao tự tại nơi sơn lâm mà tâm hồn được thanh thản.

Tiểu Lạc vội đáp:

- Tiểu bối chỉ mong thiên hạ thái bình, nào ngờ ma chướng nổi lên, bất đắc dĩ tiểu bối mới phải hạ thủ trừ diệt ma đầu để cho võ lâm được yên.

Lão ma đầu không nói gì cả, chỉ buông tiếng thở dài rồi quay mình chậm chậm bước đi.

Tiểu Lạc hỏi Tiểu Thiên Sứ:

- Ta thiệt không hiểu sư phụ người mai danh ẩn tích nơi sơn cốc thâm sâu không màng đến chuyện ân oán giang hồ, tại sao lại tự xưng mình là lão ma đầu?

Tiểu Thiên Sứ lắc đầu:

- Ta cũng không biết nữa, chỉ thấy từ nhỏ người đã bắt ta gọi người là lão ma đầu rồi.

Xa xa vọng lại thanh âm của lão ma đầu:

- Lúc ta không gọi mình là lão ma đầu có kẻ xưng tụng ta là đại hiệp, nhưng mà đại hiệp thì có gì hay đâu. Sau đó toàn gia quyến ta bị lũ tiểu nhân gian ác sát hại chết một cách thảm thương. Để trả mối huyết thù, ta không ngại đường xa vạn dặm truy tìm kẻ sát nhân. Trong cơn phẫn nộ cùng cực ta đã hạ thủ cực kỳ tàn độc, có khi giết oan một số người, bởi vậy nên có kẻ gọi ta là Huyết sát ma đầu. Khi đã báo thù xong xuôi, bởi quá chán ngán ghé tởm giang hồ tanh hôi, nên ta tìm đến mai danh ẩn tích để cho tâm hồn thanh thản.

Tiểu Lạc quay về phía lão ma đầu cao giọng nói:

- Không ngờ lão bá lại có chuyện thương tâm như thế, nhưng tiểu chí thấy người cực kỳ hiền lành đâu có hung ác như bọn ma đầu, cho dù người ta có gọi đi nữa thì lão bá cũng mặc kệ, hà tất phải tự làm khổ mình như vậy.

Lão ma đầu lại lên tiếng từ xa vọng lại:

- Danh hiệu chỉ là một cách gọi mà thôi, bởi ta không muốn người khác nhắc đến tên mình nên xưng là lão ma đầu đó.

Vu Phong chột hỏi:

- Phải chăng tiền bối là Kim Kiếm thần hiệp uy danh chấn động giang hồ hai mươi năm về trước?

Thanh âm từ phía xa vọng lại càng lúc càng nhỏ dần:

- Kim Kiếm thần hiệp đã chết từ lâu, bây giờ chỉ còn lại lão ma đầu mà thôi.

Dứt lời bốn bề lại vắng lặng như cũ không có hồi âm nào vọng lại nữa cả.

Vu Phong ngậm ngùi lên tiếng:

- Thật không ngờ Kim Kiếm thần hiệp uy danh lừng lẫy giang hồ hai mươi năm trước vẫn còn tại thế.

Tập Tiểu Lạc vội hỏi:

- Sư phụ, Kim Kiếm thần hiệp là ai vậy?

Vu Phong ôn tồn đáp:

- Kim Kiếm thần hiệp là một nhân vật của võ lâm hai mươi năm về trước, suốt đời hành hiệp giang hồ, võ công cao tuyệt, lại thêm trí dũng song toàn, sau đó toàn bộ gia quyến bị cừu nhân sát hại thê thảm. Nghe tin dữ, thần hiệp từ nơi xa xôi trở về truy tìm hung thủ. Lúc hỏi thăm nơi hạ lạc của hung thủ đã tạo nên không ít sát nghiệp bởi quá đau thương căm phẫn, tính khí của người thay đổi thất thường, trở nên hung dữ, hạ thủ tàn độc nên bị người giang hồ gọi là Huyết ma, sau nửa năm truy sát, hung thủ bị tru diệt hết. Từ đó Kim Kiếm thần hiệp cũng tuyệt tích giang hồ không thấy đâu nữa.

Tiểu Lạc liền hỏi tiếp:

- Không biết võ công của Kim Kiếm thần hiệp so với Ngã Thị Ngã cao hay thấp?

Vu Phong đưa mắt nhìn ra xa rồi nói:

- Kim Kiếm thần hiệp từ nhỏ ngộ kỳ duyên ăn được thiên sơn dị trân quả nên công lực thâm hậu dị thường, không thua kém Ngã Thị Ngã đâu.

Tiểu Lạc liền lên tiếng:

- Nếu như Kim Kiếm thần hiệp chịu giúp chúng ta thì hay hơn.

Vu Phong trầm giọng bảo:

- Từ lúc toàn bộ gia quyến bị thảm sát, tâm tính thần hiệp thay đổi thất thường, hiện giờ lại mai danh ẩn tích nơi sơn lâm u tịch, muốn khuyên người giúp ta e là chuyện không dễ.

Tiểu Lạc điềm nhiên đáp:

- Dựa vào ba tấc lưỡi của đồ nhi thì chuyện đó không khó, nhưng mà đồ nhi nghĩ rằng lão bá đã qui ẩn tuyên lâm không nên làm cho lão bá khó xử. Hơn nữa đồ nhi cũng không muốn mượn tay kẻ khác để áp chế Ngã Thị Ngã.

Vu Phong gật gù:

- Được lắm. Có chí khó, thế mới là đồ đệ của ta chứ.

*

* *

Quần hùng sau khi hạ sơn, nhanh lẹ di chuyển đến ngày mười bốn đã phục sẵn tại các phân đà của Thần Long bang. Phân đà các nơi của Thần Long bang do phải bận rộn chuẩn bị cho đại hội võ lâm ngày hôm sau nên thực lực không có bao nhiêu, bị quần hùng bất ngờ tấn công, lại thêm người của các môn phái âm thầm trợ giúp, tiếp ứng, nên các phân đà bị quần hùng phá hủy tơi bời.

Đến khi tổng đàn của Thần Long bang hay biết được chuyện này thì đại hội võ lâm đã sắp sửa khai mạc.

Không ít các môn phái trên giang hồ cử người đến phó hội, có người qui phục Thần Long bang đang định tôn Ngã Thị Ngã làm minh chủ võ lâm, bá chủ giang hồ.

Tuy vậy cũng có người đến đây quyết liều mạng tranh tài cao thấp với bang chủ Thần Long bang, cũng có không ít người bàng quang đứng ngoài xem bên nào mạnh hơn thì sẽ theo bên đó.

Ngã Thị Ngã nhận được tin quần hùng dám cả gan phá hủy phân đàn của Thần Long bang, tuy giận dữ vô cùng, song vẫn quyết định khai mạc đại hội võ lâm như cũ. Bởi vì Ngã Thị Ngã tin vào lực lượng của mình. Tuy các phân đà bị phá hủy, nhưng đàn chủ các phân đàn vẫn còn nguyên vẹn không bị mất người nào.

Thần Long bang có tất cả bảy phân đàn rải rác khắp nơi, mà võ công của thất đại đàn chủ đều thuộc vào hàng cao thủ đệ nhất, còn Mã đàn chủ cai quản tổng đàn, võ công cao hơn bọn họ một bậc.

Mỗi đàn chủ phân đàn đều có mười tên hắc y sát thủ đi theo, đều là cao thủ được tuyển chọn trong đám sát thủ đội. Bảy mươi hắc y sát thủ này cũng không phải là hạng võ công tầm thường.

Lại thêm bọn dực vật nhân Vô úy tử được tổng đàn huấn luyện kỹ lưỡng, tổng cộng là năm mươi tên, lúc tấn công Long Hồ tiêu cục bị tổn thất hết mười tên, sau đó lại bị các cao

thủ võ lâm hủy thêm mười sáu tên nữa, hiện giờ tuy chỉ còn hai mươi bốn tên song cũng đủ làm cho đối phương phải hoảng sợ.

Cửu đại môn phái võ lâm đa số đã qui phục Thần Long bang, còn các vị nào không chịu qui phục cũng bị khống chế nghiêm ngặt bởi các thuộc hạ của Thần Long bang. Mà các vị chưởng môn nhân các phái đã bị khống chế thì đệ tử của họ đâu dám vọng động chống lại Thần Long bang. Bởi vậy Ngã Thị Ngã cực kỳ tin tưởng vào thực lực của mình đủ sức áp chế võ lâm thiên hạ, nên vẫn cứ tổ chức đại hội võ lâm như cũ.

Hổ Khẩu sơn thường ngày tĩnh lặng vô cùng, hiện giờ trở thành nơi tụ tập của cao thủ các môn phái và quần hùng võ lâm nghĩa hiệp.

Vàng thái dương vừa xuất hiện không khí ở Hổ Khẩu sơn cực kỳ náo nhiệt, khác hẳn ngày thường.

Kiểm Trì sơn trang ở Hổ Khẩu sơn sau khi bị Thần Long bang chiếm giữ đã được tu sửa để trở thành nơi khai mạc đại hội võ lâm, nơi đây cũng đã giam giữ không ít các cao thủ võ lâm.

Hóa ra sau khi tổng đàn Thần Long bang ở trong thành Tô Châu bị Tiểu Lạc và quần hùng đại náo, Ngã Thị Ngã quyết định dời tổng đàn về Kiểm Trì sơn trang.

Cho dù sao chẳng nữa Thần Long bang bất quá chỉ là một bang phái trên giang hồ, tổng đàn trước đây được thiết lập ở trong thành để bảo mật, hiện giờ Thần Long bang đã công khai xuất hiện trên giang hồ, nếu như vẫn để ở trong thành thì thiệt là bất tiện vô cùng.

Lý Mộng Tường sau khi biết được Kiểm Trì sơn trang của mình đã biến thành tổng đàn của Thần Long bang thì trong lòng tức giận cực độ.

Thần Long bang cũng không hề ngăn trở bất cứ nhân vật võ lâm nào muốn đến Kiểm Trì sơn trang tham gia đại hội võ lâm. Bởi vì muốn xưng làm minh chủ võ lâm, bá chủ giang hồ, đương nhiên có nhiều người đến dự thì càng hay. Nếu như có kẻ nào muốn phá rối thì sẽ ra tay trấn áp ngay tức khắc, để cho võ lâm thiên hạ nể phục.

Đại hội võ lâm khai mạc tại Hổ Khẩu sơn đa Mã đàn chủ chủ trì, nên y lên trên đài hắng giọng rồi lớn tiếng nói với quần hùng võ lâm:

- Mấy trăm năm nay các môn phái võ lâm không ngừng tranh đấu gây nên vô số trận huyết sát ghê gớm, tàn hại không ít đồng đạo võ lâm. Bang chủ Thần Long bang chúng tôi từ bi thương người, không nỡ chứng kiến cảnh tàn sát lẫn nhau, nên có chí nguyện thống nhất võ lâm giang hồ, quy tụ võ lâm thành một nhà để tránh cảnh huynh đệ tương tàn, tạo nên đại phúc cho thiên hạ. Hôm nay triệu tập chư vị về đây tham dự đại hội võ lâm để mong chư vị từ bỏ thành kiến ích kỷ đố kỵ giữa các môn phái cùng gia nhập Thần Long bang, tôn bang chủ chúng tôi làm minh chủ võ lâm, thống nhất võ lâm làm cho thiên hạ trở nên thanh bình, không còn nạn binh đao tàn sát lẫn nhau.

Y thấy ở dưới không có phản ứng gì liền dừng lại một chút, đoạn nói tiếp:

- Đương nhiên đã có không ít hào kiệt giang hồ gia nhập Thần Long bang thì chúng tôi hết sức hoan nghênh, còn một số người nhất thời chưa hiểu tình thế nên chưa gia nhập thì bây giờ xin gia nhập cũng còn chưa muộn.

Phía dưới đám đông có người lớn tiếng la lên:

- Thần Long bang các người dùng bạo lực để mưu hại đồng đạo võ lâm, bắt chúng ta nghe theo lệnh các người mà thôi.

Mã đàn chủ lạnh lùng đáp:

- Vị bằng hữu này nói như vậy là sai lầm rồi, Thần Long bang chúng tôi không mưu lợi cho cá nhân mình, mà chỉ vì vận mạng của võ lâm mà thôi. Chư vị thử nghĩ xem nếu như giang hồ được thống nhất cùng một nhà, tất cả những việc hiểu lầm sẽ nhanh chóng được giải quyết mà không phải đổ máu, há chẳng là hay lắm sao?

Lại có người nói tiếp:

- Cho dù người có nói gì chẳng nữa, ta cũng không tin. Lẽ nào vì chuyện tranh ngôi vị bá chủ võ lâm mà các người đã tàn sát bao nhiêu cao thủ võ lâm, rồi nói đó là vì lợi ích của võ lâm.

Mã đàn chủ lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên vì đại sự võ lâm khó tránh khỏi một chút hy sinh mất mát.

Thanh âm phía dưới lại vang lên:

- Hừ, rõ ràng là ngụy biện, Thần Long bang các người chỉ muốn hào kiệt giang hồ nghe lệnh của các người, phục vụ cho các người...

Mã đàn chủ trầm giọng nạt:

- Người còn cái gì nữa cứ nói hết ra đi.

Thanh âm ở phía dưới lại nói vọng lên:

- Đương nhiên là chưa xong đâu, Thần Long bang tổ chức đại võ lâm mưu đồ bá chủ giang hồ, nhưng Bách Khẩu thư sinh này không để cho các người tự tác oai tác quái đâu. Ta không gia nhập Thần Long bang, thử xem các người làm gì được ta?

Vu Phong gật gù nghĩ thầm:

“Bách Khẩu thư sinh quả không hổ danh một hán tử, sau này nhất định chúng ta sẽ...”

Đang nghĩ ngợi miên man chợt nghe...

- Á!

Một tiếng rú thảm thiết vang lên.

Tiếp đó...

Bịch!

Một thân hình bay xẹt qua đầu quần hùng rồi ngã xuống đất bất động, toàn thân bê bết máu tươi.

Chỉ nghe Mã đàn chủ cười lạt bảo:

- Thì ra các hạ chính là Bách Khẩu thư sinh, hèn chi lỗ miệng mọc đầy người.

Hóa ra Bách Khẩu thư sinh đã bị cao thủ Thần Long bang trà trộn ẩn mình trong đám đông lén hạ độc thủ, rồi ném lên trước khán đài để uy hiếp quần hùng võ lâm.

Trên thân hình Bách Khẩu thư sinh dính vô số hạt độc sa, quần hùng võ lâm cực kỳ phẫn nộ, lập tức có mấy người định bước lên khán đài tranh luận với Mã đàn chủ, song mới đi được mấy bước đã bị trúng ám khí của bọn thuộc hạ Thần Long bang.

Nhưng trong đám cao thủ của Thần Long bang có hai tên bị quần hùng phát hiện liền vây lại giết chết bọn chúng ngay tại chỗ.

Tiểu Lạc không sao nhìn được nữa, phi thân nhảy vọt lên khán đài.

Vu Phong vừa định ngăn lại, song thân pháp của Tiểu Lạc quá nhanh, tựa như một luồng điện xẹt đến khi phát hiện ra thì chàng đã đứng trước mặt Mã đàn chủ từ lúc nào rồi.

Bọn thủ hạ của Thần Long bang đứng dưới khán đài cũng bị bất ngờ nên không kịp ngăn trở, một tên vung tay định ném độc sa thì Tiểu Lạc đã đứng trên khán đài.

Tên này vội rút tay lại song cử động của y không sao thoát khỏi nhãn lực tinh tường của Tiểu Thiên Sứ, nên chàng vội chỉ tay về phía hấn la lớn:

- Úy, gian tế... hấn à gian tế đó!

Gã nọ vội rút đầu lại đang định mở miệng phân trần, Vu Phong đã đi tới, song chỉ vươn ra lẹ như chớp điểm vào huyệt đạo của y.

Gã ngậy người đứng im như pho tượng, hai tay rũ xuống, độc sa từ trong kẽ tay rơi lả tả xuống đất.

Tiểu Thiên Sứ vung quyền lẹ làng quét về phía một tên tráng hán.

Liên nghe...

- Ối da!

Tráng hán nọ gào lên một tiếng, máu tươi từ trong miệng ộc ra xối xả, ngã vật xuống đất nằm bất động.

Vu Phong vội quay lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiểu Thiên Sứ mỉm cười đáp:

- Hấn muốn ám toán Tiểu Lạc, nên văn bối đã cho hấn ăn thử một chiêu “Hắc hổ đào tâm” rồi.

Nhu Di cười bảo:

- Nè, người làm gì vậy? Hồi trước khi không biết võ công thì không sao, bây giờ học được không ít chiêu thức linh diệu làm sao mà cứ dùng cái chiêu “Hắc hổ đào tâm” xú uest đó.

Tiểu Thiên Sứ ngượng ngập đáp:

- Dùng quen rồi mà, hơn nữa cái gã đó thiệt là kỳ, người ta chưa kịp hỏi tên họ danh hiệu của gã mà gã đã đánh trước, đâu có hợp qui củ võ lâm, thiệt là đáng hổ thẹn.

Vu Phong cười mắng:

- Cái đồ tiểu ngọc tử, đợi hấn xưng danh hiệu thì Tiểu Lạc đã nằm dưới đất rồi.

Nhu Di lắc đầu:

- Cái đó thì chưa chắc đâu, Tiểu Lạc đâu có dễ bị ám toán như vậy?

Tiểu Thiên Sứ thản nhiên bảo:

- Như vậy thì lần sau để ta hỏi thăm danh hiệu của đối phương trước đã rồi động thủ cũng chưa muộn.

Nhu Di vội lên tiếng:

- Tiểu Thiên Sứ à, người hãy động thủ trước rồi hỏi danh hiệu sau cũng được, cái đó ta nói đùa với người thôi, đừng có tưởng thật à nghe.

Nào ngờ Tiểu Thiên Sứ cười hì hì nói:

- Nè, bộ người tưởng thật? Ta nói đùa với người đó, chẳng lẽ ta lại ngu đến như vậy sao?

Nhu Di trở mắt ngạc nhiên, nàng không ngờ Tiểu Thiên Sứ cũng biết nói đùa nữa.

Vu Phong bật cười ha hả:

- Nhi a đầu, người tưởng hấn ngu hay sao vậy? Ha ha ha...

Quả thật Tiểu Thiên Sứ không phải là đồ ngốc, chẳng qua vì hấn ít giao thiệp với thế nhân nên không hiểu thế sự đó thôi.

Nhìn lên phía trên khán đài, Tiểu Lạc và Mã đàn chủ đang sắp sửa động thủ.

Vu Phong hấp tấp nói với Tiểu Thiên Sứ:

- Người hãy lên đối phó với lão kia, còn Tiểu Lạc phải giao chiến với Ngã Thị Ngã, chớ nên để Tiểu Lạc hao phí công lực vô ích.

Tiểu Thiên Sứ định nhảy lên khán đài, Vu Phong liền kéo lại dặn dò:

- Thắng được y thì thắng, nếu không thắng được thì chớ miễn cưỡng. Tạm thời cứ cầm cự với y là được, càng lâu càng tốt, địch thủ chủ yếu là Ngã Thị Ngã, người hiểu chưa?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu xẹt thẳng lên khán đài.

Thần Long bang bị tổn thất hết mấy cao thủ nên không có ai dám ám toán Tiểu Thiên Sứ nữa.

Vả lại quần hùng đã phòng bị nên bọn thuộc hạ Thần Long bang không có cơ hội để ám toán đành bó tay chịu trận.

Tiểu Thiên Sứ vừa nhảy lên khán đài liền đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc hiểu ý liền đứng qua một bên, tuy không động thủ nhưng cũng không chịu rời khỏi khán đài.

Chàng đứng đó canh chừng cho Tiểu Thiên Sứ, vạn nhất Tiểu Thiên Sứ có chuyện gì chàng có thể xuất thủ tiếp cứu kịp thời.

Bởi vì ma đầu Ngã Thị Ngã chưa xuất hiện, nên chàng không muốn hao phí công lực vô ích, nhưng nếu xuống dưới khán đài thì chàng lại không yên tâm nên đành lưu lại trên khán đài.

Mã đàn chủ không ngờ người làm khó dễ lão lại là hai thiếu niên nhỏ tuổi, hơn nữa hai thiếu niên này lại từng bị lão bắt giam nơi địa lao tại thành Tô Châu dạo nọ. Bất giác lão cất tiếng cười ha hả:

- Ha ha ha... Hóa ra là hai xú tiểu tử, bản nhân đường đường là đàn chủ tổng đàn Thần Long bang mà lại đi động thủ với các người. Thôi hãy kêu người lớn ra đây nói chuyện với ta.

Tiểu Thiên Sứ lạnh lùng:

- Nè, lão già chớ khoác lác như vậy, hãy thử nếm vài chiêu của thiếu gia đây.

Nói đoạn chàng dùng chiêu “Hắc hổ đào tâm” móc thẳng vào ngực lão.

Mã đàn chủ nổi giận, nhẹ nhàng xoay người tránh né rồi nạt lớn:

- Tiểu tử cuồng ngạo kia, nếu mi chán sống thì lão phu sẽ thành toàn cho mi.

Nói rồi lão dùng chiêu “Trực khẩu thiên cung” nhằm “mệnh moan” huyết của Tiểu Thiên Sứ đánh tới, lối xuất thủ cực kỳ tàn độc.

Tiểu Thiên Sứ cười hì hì, thân hình lẹ làng di động ra sau lưng Mã đàn chủ đoạn cất tiếng châm chọc:

- Tiểu cầu nhi, mi muốn thành toàn cho thiếu gia cũng không có dễ đâu.

Nói rồi, song thủ chàng vươn ra sử dụng chiêu “Mãn thiên hoa vũ” đánh thẳng vào yếu huyết sau lưng lão.

Mã đàn chủ thất kinh không ngờ thân pháp của tiểu tử này lại nhanh lẹ như vậy.

Lão đánh hụt một chiêu vội cấp tốc xoay người lại, vừa lúc thấy hai tay Tiểu Thiên Sứ vươn ra.

Thấy Tiểu Thiên Sứ sử dụng chiêu “Mãn thiên hoa vũ” lão tưởng chàng phóng ám khí liền đưa song chưởng gạt mạnh ra sau lưng để hộ vệ toàn thân.

Nội công của lão vô cùng thâm hậu, chưởng phong rú lên vù vù xung quanh thân hình lão, nhưng lại không hề có cảm giác đụng phải ám khí gì cả. Chỉ nghe tiếng Tiểu Thiên Sứ cười hì hì bảo:

- Úy da, tiểu cầu nhi phát điên rồi nè, sao khoa chân múa cẳng loạn xạ như vậy làm chi?

Mã đàn chủ quay đầu nhìn lại thấy hai tay Tiểu Thiên Sứ trống không, chẳng có vật gì thì làm sao mà phóng ám khí. Tiểu Thiên Sứ quả không hổ danh là huynh đệ của Tiêu Dật, đã học được không ít những trò quỷ mị đánh lừa đối phương.

Mã đàn chủ biết mình bị lừa, tức tối gầm lên một tiếng, xông tới quyết hạ sát Tiểu Thiên Sứ.

Một người công lực thâm hậu, còn một người thân pháp lanh lẹ. Một kẻ lực ỏn chiêu trầm, còn một người chiêu ỏn lực trầm giao đấu với nhau bất phân thắng bại.

Mã đàn chủ cực kỳ lo lắng, nếu như lão không thu phục nổi thiếu niên này thì còn mặt mũi nào làm đàn chủ Thần Long bang.

Bởi vậy chiêu thế tung ra đều cực kỳ hiểm độc, song Tiểu Thiên Sứ đều tránh được, bất giác lão nổi điên nghiêng răng chập song chưởng lại làm một đẫy ra thêm chín chưởng nữa.

Chín chưởng này chính là chiêu đầu tiên đầy uy lực trong Cửu Cửu liên hoàn chưởng, một tuyệt kỹ võ công thành danh trên giang hồ của Mã đàn chủ.

Tiểu Thiên Sứ tuy tránh được, song hơi thở đã có phần dồn dập.

Bởi vì công lực của chàng dù sao vẫn kém hơn Mã đàn chủ, lại phải qua một trận liều mạng nên công lực đã bị hao tổn không ít.

Tiểu Lạc thấy vậy liền phát tay ra hiệu cho Mã đàn chủ tạm thời ngưng động thủ, đoạn cất tiếng hỏi:

- Mã đàn chủ, chúng ta không muốn tranh phong với người đâu, tại sao bang chủ các người vẫn chưa xuất hiện.

Mã đàn chủ vừa đưa mắt nhìn Tiểu Lạc, toàn thân lão bỗng nhiên chấn động, bất giác thoái lui ra sau mấy bước. Bởi vì luồng nhân quang của Tiểu Lạc sáng rực tựa như hai luồng điện, chứng tỏ công lực đã đạt đến cảnh giới cực cao, làm cho lão run sợ, hạ giọng đáp:

- Bang chủ chúng tôi sẽ đến ngay lập tức, nhưng mà...

Lão cảm thấy nói như vậy quá nhu nhược bèn đổi giọng lớn tiếng nạt nộ:

- Bang chủ của ta có đến hay không liên quan gì đến mi?

Tiểu Lạc điềm nhiên đáp:

- Tuy không liên quan gì đến ta, nhưng cái lão bang chủ của mi mà không ra đây thì đúng là đồ rùa đen thối tha.

Mã đàn chủ hậm hực thóa mạ:

- Hừ! Bang chủ của ta mà xuất hiện thì các bọn cuồng đồ nhà mi dù có mọc cánh cũng không thể nào thoát được đâu.

Nói rồi lão lắc mình xông thẳng tới vung chưởng đẩy về phía Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc cứ đứng nguyên vị không thèm để ý đến lão, bởi đã có Tiểu Thiên Sứ đối phó với lão rồi.

Mã đàn chủ bực bội rửa thầm:

“Đúng là cái ngày xui xẻo quá, vừa mới bắt đầu đã phải động thủ với mấy tên tiểu tử. Vậy mà còn chưa thu phục được chúng, sau này làm sao mà dám đòi hỏi chức vị trong Thần Long bang nữa.”

Hai người lại giao đấu với nhau cực kỳ dữ dội. Mã đàn chủ chiêu trầm lực ổn, Tiểu Thiên Sứ thì lực ổn chiêu trầm. Hai người đều dùng nội công xuất chiêu nghênh chiến, chưởng phong phát ra ghê hồn, sát khí bốc lên ngùn ngụt. Hai bên đều bị kích động, không ai chịu nhường ai, những thanh âm kinh động không ngớt vang lên.

Bình!

Bùng!

Phút chốc hai bên đã dùng nội lực liều đấu với nhau hơn hai chục chưởng.

Một tiếng thét kinh hồn đột ngột vang lên:

- Các người bước xuống dưới cho ta coi!

Trên khán đài đột nhiên có một người bịt mặt xuất hiện. Toàn thân người này vận y phục đen, khuôn mặt cũng bịt một miếng khăn đen che kín.

Người này vừa bước lên khán đài liền đưa tay phát nhẹ một cái, Mã đàn chủ không dám kháng cự, liền nhảy xuống khỏi khán đài.

Tiểu Thiên Sứ bị phát tay của người kia làm cho thoái lui tám bước, thân hình vừa đứng gần sát khán đài mới đứng vững lại được.

Ngã Thị Ngã thấy Tiểu Thiên Sứ không rút xuống khỏi khán đài thì thấy làm ngạc nhiên, nhưng y cũng không nói gì, chỉ lên tiếng bảo quần hùng võ lâm:

- Các người đấu đá loạn xạ làm hư hết hảo ý của đại hội võ lâm rồi.

Vu Phong bỗng cất tiếng hỏi y:

- Người chính là Ngã Thị Ngã?

Người bịt mặt gật đầu:

- Đúng đó. Ta chính là Ngã Thị Ngã.

Vu Phong lại hỏi tiếp:

- Mi che mặt bịt đầu như vậy bộ không muốn người ta thấy mặt?

Ngã Thị Ngã trợn mắt nhìn Vu Phong khiến lão thấy như bị tức ngực, nhất thời không thốt nên lời.

Ngã Thị Ngã từ từ lấy tay gỡ miếng khăn bịt mặt xuống để hiện ra một khuôn mặt tuấn tú vuông vức, đoan trầm giọng nói:

- Bây giờ ta không cần đến nó nữa, sớm muộn gì ta cũng phải dùng bản lai diện mục của ta.

Quần hùng lúc đầu cho rằng Ngã Thị Ngã dùng khăn đen bịt mặt để che giấu khuyết điểm trên mặt y, đồng thời cũng ẩn giấu lai lịch của mình, nhất định người này là một nhân vật thành danh trên giang hồ. Không ngờ khuôn mặt y lại tuấn tú, gần như một mỹ nam tử mà khuôn mặt này lại lạ lùng hoàn toàn không phải là cao thủ võ lâm Trung Nguyên, khiến cho quần hùng nghi hoặc không biết giải thích ra sao về hành động kỳ quái này.

Ngã Thị Ngã biết quần hùng đang còn nghi hoặc liền lên tiếng giải thích:

- Ta là cao thủ võ lâm vùng quan ngoại, đương nhiên các người không biết mặt ta.

Lý Mộng Tường chợt cất tiếng hỏi:

- Các hạ phải chăng là người của Trường Bạch sơn trang, một trong võ lâm tứ đại thế gia uy danh chấn động khắp vùng quan ngoại?

Ngã Thị Ngã gật đầu:

- Không sai, Lý trang chủ quả có nhãn lực cao minh hơn người, ta và người cùng là người trong võ lâm tứ đại thế gia, lẽ ra người nên hợp lực với ta thống nhất võ lâm, cố sao người lại không chịu hợp tác mà còn chống lại ta?

Lý Mộng Tường nộ khí nổi giận hét lớn:

- Câm mồm! Võ lâm tứ đại thế gia trước nay không hề can thiệp vào chuyện ân oán giang hồ, tại sao người lại lập ra Thần Long bang sát hại đồng đạo võ lâm, rồi còn uy hiếp bức bách chúng ta gia nhập Thần Long bang?

Ngã Thị Ngã thản nhiên đáp:

- Chuyện này thì Mã đàn chủ đã nói rồi, ta không muốn lập lại làm chi. Còn như việc tàn hại võ lâm đồng đạo chẳng qua đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Bởi vì họ không chịu nghe lời ta, nên đành phải dùng võ công để phân cao thấp.

Hơn nữa Ngã Thị Ngã biết rằng chỉ dùng lời nói thì khó mà thuyết phục được quần hùng, chỉ có cách dùng võ công phân cao thấp nên chuẩn bị dùng sức mạnh để áp chế quần hùng.

- Ta có nói nhiều cũng vô ích, chi bằng hãy thử thí võ công để giải quyết mọi chuyện bất đồng.

Ngã Thị Ngã quả là người quyết đoán, không thích nói nhiều, chỉ thích hành động mà thôi.

Vả lại đa số các việc trong võ lâm giang hồ đều dùng võ công để phân thắng bại, đúng sai, kẻ nào mạnh tất sẽ có tất cả, nếu không người ta luyện tập võ công để làm gì?

Lý Mộng Tường cười ha hả:

- Hay lắm! Bang chủ quả là người dứt khoát, vậy thì chúng ta sẽ lãnh giáo vài chiêu của người xem thử.

Ngã Thị Ngã cất tiếng cười lạnh:

- Đấu với từng người như vậy thì đến bao giờ mới xong.

Lý Mộng Tường liền bảo:

- Vậy thì ý người như thế nào?

Ngã Thị Ngã lạnh lẽo lên tiếng:

- Tìm một khu đất rộng, Thần Long bang và các vị không muốn gia nhập Thần Long bang tử chiến một trận.

Không Linh trưởng lão phái Thiếu Lâm niệm Phật hiệu rồi bảo:

- A Di Đà Phật, như vậy há chẳng phải là chúng ta gây ra sát kiếp quá lớn hay sao? Mong thí chủ tìm cách khác để tránh cho thiên hạ khỏi phải thảm sát lẫn nhau ghê rợn như vậy.

Hư Nguyên đạo trưởng phái Võ Đang cười lạt:

- Lão hòa thượng, ngài nên dẹp lòng từ bi qua một bên đi. Tạm thời đừng nhắc đến nó nữa, xưa nay chính tà hắc bạch hai phái rõ ràng, trận huyết chiến này khó mà tránh được.

Vu Phong chợt xen vào:

- Tuy là khó tránh, song càng ít sát sinh càng tốt, chủ yếu là diệt tên ma đầu thủ ác là được.

Ngã Thị Ngã cười nói:

- Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân nói như vậy ám chỉ kẻ thủ ác là ta chớ gì. Ha ha ha...

Vu Phong lạnh lùng:

- Kể ra người cũng tự biết mình đó.

Ngã Thị Ngã lạnh lùng hừ lên một tiếng:

- Coi chừng ta lấy cái mạng già của mi trước đó

Vu Phong không thèm để ý đến lời châm chọc của y, chỉ lạnh lùng nói:

- Chớ nhiều lời, chư vị bằng hữu hãy chuẩn bị tử chiến.

Quần hùng võ lâm không đấu khẩu nữa mà lo đi tìm một bãi cỏ rộng lớn bằng phẳng để cùng tham dự trận huyết chiến ác liệt nhất trên giang hồ suốt mấy chục năm nay.

Có không ít người đứng bên ngoài để xem bên nào chiếm thượng phong sẽ theo bên đó.

Quần hùng nghĩa hiệp đã tụ tập hầu như đông đủ mà vẫn chưa thấy bọn Dược vật Vô úy tử xuất hiện, nhưng mà quần hùng đã có cách đối phó với chúng. Khi hai mươi bốn tên Vô úy tử xuất hiện, quần hùng liền đưa ra bốn mươi tám Hải miên trạo cho bốn mươi tám cao thủ trẻ tuổi bịt vào mặt mũi, tay thủ sẵn đại đao chặt chân bọn Vô úy tử.

Hải miên trạo là loại mặt nạ đặc chế để ngăn chặn chất độc của bọn Vô úy tử xâm nhập vào nội tạng của đối phương, trong Hải miên trạo còn chứa chất giải độc, nên mấy cao thủ trẻ tuổi này trong một thời gian không hề ngán sợ chất độc của bọn Vô úy tử.

Thanh đại đao trong tay họ liên tục vung ra chặt chân bọn Vô úy tử, cứ hai cao thủ đối phó với một tên Vô úy tử, chẳng bao lâu bốn mươi tám cái chân của bọn Vô úy tử đã nằm la liệt dưới đất, mùi xú uế xông lên hôi tanh nồng nặc.

Nhưng cũng có sáu cao thủ do nhất thời sơ ý đã bị Vô úy tử đá trúng liền ngã nhào xuống chết ngay lập tức. Bọn Vô úy tử bị chặt hai chân trở nên vô dụng, lát sau bị chất độc ngấm vào cơ thể cũng mất mạng luôn.

Thấy bọn Vô úy tử bị giết sạch không còn một tên, sắc mặt Ngã Thị Ngã âm trầm liền phát tay dùng chiêu “Phiên sơn đảo hải” đánh về phía Lăng Vân Phi đang giao chiến với hai gã hắc y sát thủ.

Y căm hận Lăng Vân Phi, cho rằng Lăng Vân Phi đã bán đứng mình.

Y đâu có biết rằng Lăng Vân Phi chỉ là gián điệp âm thầm phá hoại Thần Long bang, chỉ vì y quá ư cuồng vọng, tự tin vào võ công của mình.

Y luôn tin rằng mình có võ công cao tuyệt, dùng bạo lực là có thể khuất phục được thiên hạ.

Song y đã sai lầm nên mới nghĩ như thế.

Bởi vì đã có bao nhiêu kẻ cuồng vọng đã bị thảm hại.

Bây giờ đến phiên Ngã Thị Ngã.

Ngã Thị Ngã vừa vung chưởng đẩy ra, thì Tiểu Lạc cũng phi thân tới vung song chưởng nghênh tiếp.

Bùng!

Một thanh âm kinh hồn vang lên, cát đá bốc lên mù mịt. Tiểu Lạc đã dung hợp được công lực của mười cao thủ võ lâm cho nên một chưởng này Ngã Thị Ngã kể như giao đấu một lúc với năm đại cao thủ võ lâm.

Tuy vậy Tiểu Lạc cũng không phải là đối thủ của Ngã Thị Ngã.

Thân hình Tiểu Lạc bị kinh lực dội lại, khiến chàng phải thoái lui ra sau hơn một trượng mới đứng vững được.

Sắc mặt chàng trắng bệch, khoe môi rỉ máu, hiển nhiên là chàng đã bị nội thương rồi.

Ngã Thị Ngã kinh ngạc cực độ, y không ngờ rằng một thiếu niên nhỏ tuổi mà có thể tiếp được một chưởng của mình.

Ngã Thị Ngã nhất thời ngây người đứng lặng yên đưa mắt nhìn vào song chưởng của chính mình.

- Á...

- Á...

Những tiếng rú thảm thiết vang lên, mười bảy tên hắc y sát thủ đã bị đả thương trầm trọng.

Lại một tiếng gào kinh khiếp vọng tới:

- Ối da.. chết rồi...

Phàn Đạt đàn chủ Hắc Long đàn đã bị Lý Mộng Tường xía một nhát kiếm thấu tim.

Tiếng gào thảm thiết của Phàn Đạt làm cho Ngã Thị Ngã như sực tỉnh, y nổi cơn thịnh nộ, vận đủ mười thành công lực tống ra một chưởng.

Tiểu Lạc bị kích động, nổi tính cuồng ngạo, nghiêng răng vận hết công lực, song chưởng đẩy ra nghênh tiếp.

Bùng!

Một thanh âm dữ dội hơn trước vang lên kinh động quần hùng.

Tiểu Lạc bị dội ngược ra gần hai trượng, miệng khạc ra một búng huyết đỏ tươi.

Ngã Thị Ngã cũng bị chấn động, thoái lui ba bước, mặt tái xanh, hậm hực bảo:

- Khá khen cho mi còn niên thiếu mà đã tiếp được hai chưởng của ta, nhưng đáng tiếc mi không còn sống được bao lâu đâu, hãy tiếp chưởng thứ ba của ta.

Nói đoạn y lấy bảo bối Trường Bạch thần lục quyển ở trong ngực ra đeo vào tay rồi chuẩn bị lao tới.

Tiểu Lạc lúc này đã bị nội thương, chàng cảm thấy huyết khí trong nội tạng đang nhộn nhạo, đầu nhức, mắt hoa, biết rằng khó mà có thể tiếp nổi chưởng lực của đối phương.

Song tính khí của Tiểu Lạc vốn cuồng ngạo vô cùng, biết rằng không địch nổi nhưng cũng không chịu thoái lui. Chàng cố sức trấn áp huyết khí đang cuộn lên nhộn nhạo trong lòng, chuẩn bị nghênh tiếp chưởng thứ ba của Ngã Thị Ngã.

Vu Phong liếc mắt thấy thế vội la lớn:

- Tiểu Lạc, mi làm gì vậy? Công lực không bằng y thì liều mạng làm chi, sao không dùng chiêu thức biến hoá?

Tiểu Lạc chột hiểu, thầm mắng mình:

“Đúng là ta ngu muội quá, sao không dùng chiêu thức biến hóa thân pháp linh lệ để đối phó? Nếu cứ dùng công lực để giao đấu há chẳng phải là tự sát sao?”

Tiểu Thiên Sứ và Nhu Di hạ sát xong bọn hắc y nhân liền chạy tới đỡ Tiểu Lạc.

Nhu Di lo lắng hỏi:

- Tiểu Lạc, chàng có sao không?

Tiểu Lạc gượng cười đáp:

- Không sao, đừng có lo, phu quân của nàng không chết đâu mà sợ.
Ngay lúc đó Tiêu Dật và Tái Thời Thiên chạy tới bên cạnh Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc thoáng cau mày:
- Nè các người đi chơi vui quá há, lúc này mới tới, trễ rồi. Trường Bạch thần lực quyền vẫn còn trong tay ma đầu Ngã Thị Ngã.
Tái Thời Thiên móc đôi bao tay ra đưa cho Tiểu Lạc:
- Cái này mới là thiệt, của y là đồ giả đó.
Tiểu Lạc vui mừng hỏi:
- Thiệt vậy sao?
Tiêu Dật gật đầu:
- Không sai!
Ngã Thị Ngã nóng nảy không đợi được nữa, lớn tiếng nạt nộ:
- Bọn xú tiểu tử kia cứ đi để ta tính sổ với y đã rồi tính sau.
Tiểu Thiên Sứ cau mày:
- Mi mới là đồ đáng chết đó!
Nhu Di đỡ Tiểu Lạc đứng dậy, hai mắt căm tức nhìn Ngã Thị Ngã như muốn ăn tươi nuốt sống y.
Ngã Thị Ngã lạnh lùng cười bảo:
- Được lắm, để ta đưa các người về châu diêm vương luôn cho vui.
Tiểu Lạc vội đẩy hai người ra, rồi cười nhạt nói:
- Đối phó với mi cần chi phải ba người liên thủ, hãy đến đây chơi với thiếu gia vài chiêu.
Ngã Thị Ngã nổi giận vung song chưởng đánh tới.
Tiểu Lạc không dám dùng ngạn công liều mạng nghênh tiếp, vội lách mình ra sau, dùng chiêu “Đảo đả kim quy” đánh thẳng vào yếu huyệt sau lưng y.
Ngã Thị Ngã võ công cao tuyệt, tai mắt cực kỳ linh mẫn, nghe hơi gió phía sau liền đảo ngược bàn tay chụp vào hõ khẩu Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc cũng rút tay lại lạnh lệ phi thường, thân hình xẹt ngang qua điểm vào huyệt “kiên tĩnh” của Ngã Thị Ngã.
Ngã Thị Ngã xoay ngang người chẳng những tránh được song chỉ của Tiểu Lạc điểm tới mà còn vung tả thủ lẹ như điện xẹt ẩn tới trước ngực Tiểu Lạc, song vì không đủ công lực nên không sao ẩn tới được nữa.
Ngã Thị Ngã cảm thấy kỳ quái, lẽ nào Trường Bạch thần lực quyền đã hết linh nghiệm.
Tiểu Lạc nhanh chóng thoái lui, đoạn tung chân phóng một cước vào bụng đối phương.
Ngã Thị Ngã tung mình lên không trung tránh đòn của chàng, song thủ cong lại dùng trao công chụp xuống đỉnh đầu của chàng.
Tiểu Lạc vội nghiêng đầu ra sau tránh khỏi độc chiêu của y, đồng thời móc đôi thần lực quyền đeo vào tay, hữu thủ lại có thêm ngọn đoản đao hàn quang xanh lè lấp lánh chiếu ra khiến ai nhìn cũng phải rùng mình ớn lạnh.

Ngã Thị Ngã thập vậ chợt hiểu ra mọi chuyện, đành phải bay vọt qua đỉnh đầu Tiểu Lạc rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất cách xa Tiểu Lạc một trượng.

Mọi việc xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Qua mấy chiêu cả hai đều thâm kinh ngạc về phản ứng nhanh lẹ của đối phương.

Ngã Thị Ngã thâm kinh hãi:

“Tiểu tử này chỉ trong mấy tháng mà võ công đã tăng tiến phi thường, quả là kinh dị, nếu ta không sớm trừ khử thì hậu họa về sau sẽ không sao tả xiết.”

Lúc này trận huyết chiến đang diễn ra kịch liệt, đột nhiên một bóng đen lướt qua trước mặt, song Ngã Thị Ngã không hề để ý đến

Bởi vì y đang nghĩ cách đối phó với Tiểu Lạc, không người nào có thể uy hiếp y được, trừ Tiểu Lạc.

Đột nhiên y cảm thấy hai tay như trời chạt vào thân hình, cả thân người y tựa như bị một sợi dây thừng trời chạt, khó mà cử động được.

Hóa ra Tiểu Thiên Sứ và Tiêu Dật mỗi người cầm một đầu sợi Thiên tâm ty, thừa lúc Ngã Thị Ngã sơ ý vòng quanh thân hình y, khiến y không sao cử động được.

Tiểu Lạc thấy mưu kế của mình đã thành công, liền bay tới vùng đoản đao đâm mạnh vào Ngã Thị Ngã.

Ngã Thị Ngã gầm lên một tiếng, vận kinh lực định bứt đứt dây trời, nào ngờ Thiên tâm ty dai chắc dị thường, y càng giãy giụa chẳng những không thoát ra được mà còn bị sợi Thiên tâm ty quấn chặt xuyên thủng y phục hằn sâu vào trong da thịt.

Thấy Tiểu Lạc vùng đoản đao đâm tới, Ngã Thị Ngã vội đưa chân tung cước đá mạnh vào cổ tay chàng.

Tiểu Lạc đã phòng bị từ trước, cổ tay chàng hạ xuống, mũi đao chếch xuống đâm thẳng vào đùi y.

Song Ngã Thị Ngã phản ứng cực kỳ nhanh lẹ, vội co chân lại đổi hướng đá mạnh vào sợi Thiên tâm ty một cái.

Tiểu Thiên Sứ không kịp phòng bị suýt chút nữa là bị ngã nhào xuống đất, may nhờ công lực thâm hậu nên không sao.

Còn đầu do Tiêu Dật cầm thì vẫn bình yên vô sự.

Ngã Thị Ngã thấy chiêu này không công hiệu, vội đổi hướng co chân móc về phía Tiêu Dật.

Ôn Di vừa sát thương một gã hắc y nhân xong, thấy tình thế nguy cấp, vội nhào tới ôm chầm lấy Tiêu Dật.

Hầu như cùng lúc Nhu Di cũng lao đến ôm ngang lưng Ôn Di.

Ngã Thị Ngã tuy tung chân ra đạp móc, song vì có ba người cùng hợp lực nên y không làm sao thoát được.

Tiểu Lạc thừa cơ Ngã Thị Ngã đang bận đối phó với sợi thiên tâm ty liền mạo hiểm bước tới gần thủ pháp vô cùng lạnh lẽo cắm ngập ngọn đoản đao sắc bén vào lưng Ngã Thị Ngã.

Ngã Thị Ngã đau đớn rống lên một tiếng đưa chân móc ngược ra sau đá văng Tiểu Lạc ra xa mấy trượng, máu tươi từ trong vết thương tuôn ra xối xả.

Ngã Thị Ngã tuy luyện được cương khí hộ thân, đao kiếm không xâm phạm vào người y được, song vì công lực của Tiểu Lạc gần tương đương với y, lại thêm bảo bối Thần lực quyền trong tay khiến cho công lực chàng hơn hẳn y. Thừa lúc y phân tâm đối phó với Thiên tâm ty nên Tiểu Lạc mới hạ thủ dễ dàng như vậy.

Vả lại đoản đao của Tiểu Lạc là vật bảo bối của võ lâm sắc bén không sao tưởng nổi mới đã thương được y.

Tiểu Lạc bị đá văng ra xa, khắp người đau ê ẩm, song nghĩ tới Ngã Thị Ngã chẳng qua chỉ bị trọng thương mà thôi, nếu để y dưỡng thương bình phục thì lúc đó e khó có thể giết chết được y.

Chàng cố nhịn đau, hít một hơi chân khí rồi lao tới lẹ như mũi tên, song cước tung ra vận hết công lực đập mạnh vào chuôi đao một cái.

- Á...

Ngã Thị Ngã rú lên một tiếng thảm thiết, hai mắt trợn ngược, máu tươi từ miệng ộc ra, thân hình đổ ập xuống đất.

Vu Phong đưa cho Tiểu Lạc một thanh đại đao rồi bảo:

- Trừ gian diệt ác phải trừ tận gốc, đồ nhi hãy nhớ đó

Tiểu Lạc cầm đao nghiêng răng bước tới chém mạnh một nhát.

Phập!

Cái đầu Ngã Thị Ngã lăn lông lốc xa hơn một trượng, máu huyết từ cổ phun ra không ngừng, nhuộm đỏ cả một vùng.

Tiểu Lạc cũng quá mệt mỏi, chàng ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Ma đầu Ngã Thị Ngã đã tiêu vong, bọn thuộc hạ Thần Long bang như rắn mất đầu, kẻ nào ngoan cố không chịu đầu hàng đều bị quần hùng giết sạch, có mấy tên hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Quần hùng võ lâm tuy đã bị tổn thương không ít, nhưng Thần Long bang đã bị diệt trừ, xem ra giang hồ sẽ được hưởng một thời gian yên bình.

Có thật như vậy không?

Điều này thì có trời mới biết được.

-- o O o --

Hết Trọn Bộ